

LYŠKÁNORA 120

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1090 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Každý den není posvácení III/2 * Hranice - část pátá *

Motto tohoto čísla

„...Já, bohům žel, přebírám
všeobecné rasismus...“

Julián Chrupa

Každý den není posvácení III/2

Julián Chrupa

Pochvala od prince a sprdunk od vůdce

Nakonec jsme se všichni sešli nad zajatcem a to včetně prince a vyměnili si zážitky a informace z předešlých chvil. Takový uklidnění situace. Pokud tedy za klid považujete i přítomnost Jonase Wredy, která mává zkrvavenou strunou a s výrazem chovance rodošského Domu uniklých volá po výsledku. Takže bylo potvrzeno, že jsme dopadli celkem tři narušitele svatby a jeden utekl. Dále byl mrtvej kroll Gormal, gardista a osoba, která měla hlídat toho našeho prince. Mrtvej byl i mlynář s mlynářkou a mladej pastýř. A jak mi bylo vysvětleno, tak se mlynářka ve chvíli své smrti nechávala zrovna obšťastňovat tím pastýřem a přišel mlynář. Jenomže už ve formě posmrtného života a tudíž nemrtvej. A na tomto místě musím přiznat, že jsem to nějak nepobral. Prostě se ve vesnici objevili nemrtví a zřejmě vraždili, ale

nikdo si z toho moc nedělal. Hlavně, že bylo zachráněný věno. A vzhledem k tomu, že to věno jsem shodou náhod zachránil já, tak jsem byl vlastně najednou ten největší hrdina z těch "pánů z města". Což mi nevadilo. Jednak to byla samozřejmě pravda a jednak mi to tak nějak definitivně otevřelo dvířka ke slečně Sávě. Někdo sice říkal, že celá ta akce s tím věnem byl pouze zástírací manévr pro něco většího a že v tom figuruje ta naše výprava do Nabatelského válce a že cílem nás bylo oslabit. Což se smrtí Gormalovou docela povedlo. Ale tomu už jsem moc nevěnoval pozornost, protože se to stejně nějak vyvine a hlavně jsem měl pro tuhle noc jiný plány. Takže jsem se vytratil.

Sávu jsem našel hned a její otec už jí nehlídal. A možná, že tak činil úmyslně, protože proč bránit dceři ve štěstí, když se kolem ní točí hrdina a inspektor, kterej je navíc z města. Hlavního. A už jsme si to vykračovali k seníku, když se tam najednou objevil kudůk Fenx s tím, že se mám okamžitě vrátit, protože se po mně shání vůdce Grub. Že se budou rozdělovat hlídky nebo nějaká podobná blbost. Tak jsem ho požádal, aby vůdci vyřídil, že mně nenašel. A Fenx, kluk jeden kudůcká ze Šedova, pochopil o co se jedná, spiklenecky na mě mrkl a zmizel.

Bylo už nad ránem, když jsem se probudil, seno mě škrábalo a já už fakt musel jít zpátky do hostince za družinou. Moudře jsem to Sávě podal s tím, že se určitě vrátím a že kdosi cosi. A že holt inspektoři z města mají pořád spoustu povinností. Historka o

inspektorech se už stačila rychle rozšířit. Jak se ostatně dalo očekávat.

V lokále jsem narazil přímo na prince, kterej právě snídal. Tak jsem ho pozdravil a poněkud nervózně jsem očekával, jestli se náhodou nebude ptát, kde jsem celou noc trajdal. Neptal se a naopak jsem si k němu mohl přisednout. Byl přátelsky naladěnej a prozradil mi, že jsem na něj já a Jonas udělali velkej dojem tím, jak jsme to všechno zvládli s těma lupičema a vrahounama. A dokonce mi oznámil, že nejdřív si myslel, že my dva s Jonasem jsme tady jenom do počtu a že nechápal k čemu můžeme bejt na dobry, ale že už změnil názor. A pak mě požádal o radu. Tím, že přišel o Gormala, tak nás zase bylo o jednoho míň do toho turnaje v Nabatelu. Teda jestli se tam někdy dostaneme, když vymetáme ty lidový slavnosti, napadlo mě. Ale nahlas jsem neřekl nic. A princ chtěl vědět, zda-li by mohl náš počet navýšit o Přismyslecha. Jestli na to není moc pitomej. Tak pitomnější než Gormal správce psince Přismyslech určitě nebude a navíc má k dispozici čtyři psy, namítl jsem a doporučil ho. A princ se zatvářil spokojeně. Tak jestli jsem náhodou na nic nezapomněl, tak konečně učinil nějaký rozhodnutí.

Princovou pochvalou jsem vyčerpal příjemný věci a teď mě čekalo to míň příjemný. Už jsem si to štrádoval do patra na ty naše cimry a chtěl jsem proklouznout do tý, která mi byla přidělená s Nifem. Jenomže ouha! Vůdce Grub byl vzhůru a zastavil mě s dost nasraným výrazem. A že kde sem byl, že jsem měl držet hlídku a že asi budu dost vyčerpanej po magický stránce, takže budu k hovnu, protože vodpočinek navíc mi určitě nedá! Dost chabě jsem se bránil, že jsem v noci obhlížel situaci. Což mi samozřejmě nesežral a nadával mi dál. A přidal se k němu i Jonas, ten pobledlej syn knihovníkův, kterej byl najednou chytřejší..., jak..., no jak knihovníkův syn. A samozřejmě si nevodpustil oslovit mě jako Grima Vepřeka. Aby ti Svatej Daleš ucpal řiť, slizoune, pomyslel jsem si a chtěl jsem se natáhnout na

kavalec v tý původně přidělený cimře. Přesně podle už včera schváleného spacího pořádku. Ale brunátnej Grub mě za trest poslal do samostatný cimry na konci chodby. Že prej za trest a že za hodinu vstávám. A taky že mám pak hned mazat za místním starostou a zařídit krollův pohřeb, což Jonas komentoval slovy, že jsem na to snad dost inteligentní. Kdyby tak bambula tušil, že zanedlouho bude mít na hlavě mnohem větší průser než nějaký moje noční vejlety! Takže jsem z toho nakonec vyvázl docela dobře.

Vyspat jsem se samozřejmě nestihl, ale u starosty jsem byl včas. Na rozdíl od vůdcových vulgarit jsem tady byl přivítán jako hrdina a mé žádosti o důstojný pohřeb krolla Gormala bylo vyhověno s tím, že bude pohřben na místním hřbitově, společně s ostatními oběťmi noční události. Samozřejmě každý bude pohřben do samostatného hrobu. Tak co bych neudělal pro krollího přítele, že. U starosty zrovna snídali a tak jsem se pozval. U stolu seděli všichni význační hosté. Starosta týhle vesnice a starosta tý vesnice, ze který jsme přijeli, ženich a nevěsta a taky samozřejmě Sáva, která byla mladší sestrou nevěsty a pak ta třetí a nejstarší sestra, která už byla dávno provdaná a jejich pan otec, hostinský z tý první vesnice. A ten už se ke mně choval slušně a nadbíhal mi. Takže jsem se taky choval slušně a s pusou plnou slaniny jsem mu oznámil, že sice o tom nesmím mluvit, ale že naše inspekce po kraji dopadne dobře, že se o to postarám. A pak místní starosta projevil zájem bejt u výsledku toho zajatce, co ho můj kumpáni přivlekli v noci po tý honičce. Tak jsem řekl, že beze všeho. A Sáva byla celá rozčepýřená a pořádku mi podstrojovala. No, pěkný to bylo. Ale nakonec jsem se musel rozloučit a tak jsem řekl, tomu starostovi, že už je určitě všechno připravený k výsledku a že teda můžeme jít. Za našima.

Jonas Wreda má průser

V hostinci vládla rozpačitá nálada.

Chvilí. Pak začal řvát vůdce a adresátem jeho havířských nadávek byl milej Jonas, tedy osoba, která mě ještě před chvilí drze oslovovala jako Vepřeka. Svatej Daleš existuje! A pak jsem si všiml toho našeho zajatce. No nežil, prevít jeden. Ležel v krvi, svázaný motouzem a dalo se předpokládat, že už nám nic nepoví. Nebylo těžký dozvědět se, jak se mu to stalo. Našlo se dost zlomyslenejch hlasů, který mi to rádi sdělily. Jenom do toho dozvídávání se litaly z Gruba další nadávky. To bylo tak. Jonas na základě toho, že měl lví podíl na zajetí toho chlapa a taky pro to měl takřkajíc intelektuální schopnosti, byl určenej jako hlavní kladač otázek a tak nějak měl tomu výsledku velet. Což bylo logický a taky se na to moc těšil. Už vod Nurnu, řeklo by se. Jenomže místo aby knihovníkův syn složitě a přepečlivě pronikal do tajů zajatcova mozku, do všech těch tajuplnějch zákoutí a jako přadlena s láskou sprádá přízi, by on pak po pečlivé analýze předložil stav událostí minulých a zahrnul toho chlapa důkazama, pod jejichž tíhou by se ten mizera zhroutil a všechno vyklopil a... No prostě, tak to Jonas neudělal. Pan Jonas Wreda místo, aby plul na větrech magie a choval se jako inteligent, tak vzal do ruky oštěp a se slovy "Teď budeš mluvit, lumpe!" ho do toho chlapa vrazil. A ten byl, překvapivě, na místě mrtvej! Na tenhle výkon si fakt Jonasovi rodiče nemuseli utrhávat od huby a dávat ho na studia! Spíš ho měli poslat na práci k řezníkovi. Takže tolik k výsledku zajatce. Až jednou budete vyslýchat zajatce tak takhle ne, přátelé!

Poté co Grub dořval na Jonase, padl jsem mu pro změnu do oka já a tak se mě vztekle zeptal, jestli bude připravenej ten pitomej pohřeb pro toho pitomýho krolla. Když jsem mu to potvrdil, popadl brunátněj vůdce starostu za rukáv a někam spolu odkvačili. Trpaslík zřejmě šel žehlit situaci a tak jsme zůstali bez vedení. Oznámil jsem Přismyslechovi, že byl po dohodě s princem přidělenej přímo k nám jako náhrada za Gormala. A taky jsem se ho zeptal, jestli má radost. Celkem upřímně odvětil, že neví,

protože ve službách prince už vlastně je. Zdůraznil jsem mu, že je to velká čest, ale tvářil se pořád stejně. Řekl bych, že Přismyslech má takovej fatalistickěj přístup k životu. Jestli za to může jeho výchova v dětství nebo ta rána do hlavy a následnej pobyt v polním lazaretu, neumím posoudit.

A pak se vrátil trpaslík se starostou. Jonas dostal za trest dost potupnej úkol a sice, že musel dopravit krollovu mrtvolu na místní hřbitov. Mohl si teda vzít na pomoc nějaký vesničany, protože sám by to asi nezvládl. Docela zlomyslně jsem Wredu pozoroval, jak se tak s těma drnohryzama pachtí se zakrvácenou hromadou krollího masa. Obvykle totiž takovýhle úkoly intelektuálové nedostávají. Ty dostávají na starosti důležitější věci. Třeba mě vzápětí, po odtažení krolla, poprosil ctihodnej pan starosta, zda-li bych nemohl odstranit ten sloup co po komediantskym vystoupení pořád trčel z rybníka. Odpověděl jsem mu, že milerád, ale že tam žádněj sloup není. A starosta na to, že to ví taky, že tam ve skutečnosti žádněj sloup není, ale lidi ho tam viděj, tak jestli bych to nezařídil. Neměl jsem náladu mu vysvětlovat, že ta iluze časem zmizí sama a taky jsem nechtěl přiznat, že neumím odčarovat něco co nevidím. Někdy může bejt vysokej intelekt na škodu. A tak jsem mu na to kejl. A zařídil jsem to tak, že jsem to oznámil Jonasovi, když se zamatlanej vrátil z hřbitova. A on to pak nějak skutečně zařídil. Byl docela rád, že už se po něm zase chce práce odpovídající jeho vzdělání. Jenom nadával, že mu některý vesničani říkaj inspektore a von neví proč. Tak jsem mu to vysvětlil.

A pak byl pohřeb těch obětí nočního útoku a Grube promluvil na památku krolla Gormala, kterej mi ještě včera chtěl rozbít držku. A teď skončil v jámě. Obřad byl důstojnej, kapela hrála smutně a to včetně bubeníka i vozemboucháře. Jenom Jonas zase začal pindat, takže si vysloužil další vůdcovský seřvání a novopečenej člen družiny pan Přismyslech, tak nějak smutně konstatoval, že to ten vůdce nemá s náma

vůbec lehký. Tak nemá. A já se rozhodl, že budu chvilí vzorně plnit povinností, protože nechci skončit jako tahač mrtvejch krollů.

Cesta a setkání s princem Halkem

A pak jsme už naštěstí vyrazili na cestu za turnajem a na setkání s princem Halkem z Gorganu. Nejdřív teda setkání a pak turnaj. Rozloučil jsem se se Sávou i s panem otcem a přislíbil, že se stavím hned jak dokončíme tuhleto inspekční cestu. Se Sávou to bylo trochu jinak než s těma předešlejma. Prostě to bylo jinak. Třeba proto, že jí otec už dávno přislíbil nějakýmu místnímu baronovi. Takže to tak trochu byla výzva. A i jiný věci byly jinak, ale do toho je vám kulový.

Jonas se už asi vzpomatoval z tý vůdcovský šikany. Teda z oprávněný vůdcovský šikany. Protože si pro sebe zabral mohutnýho a krásnýho koně, kterej předtim patřil podřezanýmu krollovi. Princ kupodivu nic nenamítal.

Bylo sedmnáctýho dne v šestým měsíci a my mířili do hostince U lišky, kterej ležel už v Gorganu. Měli jsme se tam na princovo přání setkat s jiným princem. Nějakým Halkem Gorganským. Bylo to divný, protože ten Halk byl další přihlášený na ten nabatelskej turnaj, takže to byl vlastně konkurent. Ale náš princ Torgan řekl, že se s nim zná a že jsou přátelé. No nic, možná maj spolu nějakou dohodu. Třeba, že se spojíme síly a v přesile pak v tom válci vytlučeme ty zbylý dva konkurenty. A pak si ty naši dva hoděj mincí nebo jeden třeba vyplatí druhýho. No, proč ne. Uvidíme.

Barbar Dargahz jel svlečený do půl těla, protože to jeho nový tetování, který představovalo medvěda a měl ho přes celý záda, prej potřebovalo dejchat. Dargahz měl vůbec dobrou náladu a většinou zamlklej barbar teď dal k lepšimu nějakou historku o nějaký děvečce nebo děvečkách. Takže jsem asi nebyl sám kdo v noci nebyl na hlídce.

V podvečer jsme bez problémů přejeli gorganskou hranici a ubytovali se v

hostinci U zlomenýho rohu. Za ty předchozí události mi vůdce zlomyslně přídělil pitomou prostřední hlídku, který se odjakživa říká Psi hlídka. Po námořnicku. Samozřejmě dohromady s dalším hříšníkem Jonase, ale naštěstí se ráno spalo dlouho, takže jsem se zase uvedl do stavu plný připravenosti a únava byla ta tam. Myslím, že už jsem se z pohledu vůdce vyvinil. Na rozdíl od Jonase, kterej ráno u snídane zase začal s něčím prudit a to přímo prince. Princ to bylo lhotejný, ale vůdce Grub měl potřebu syna knihovníkova nějak umravnit, zřejmě za účelem zachování si autority. Takže směrem k princovi Torganovi prohodil následující větu, kterou považuju za hodnou zaznamenání. "Prosím tě, Torgane, neposlouchej ho, ty vole!". Tak jistě princ nám navrhl tykání, ale tohle?! Správně to měl říct takhle: "Prosím vás, princ Torgane, neposlouchejte toho vola". Nebo aspoň prince oslovovat "vy vole". Ale co taky čekat od nevzdělanýho důlního krta.

Další den jsme dorazil k hostinci U černýho kozla, hostsinskej se jmenoval Peřinka, byl to hobit a k večeri byla tuze dobrá pečínka a já už byl navíc zproštěnej hlídky. Doufám, že definitivně.

A další den už jsme už dorazili k hostinci U lišky a byli tuze zvědaví na to avizovaný setkání. Vládla dobrá nálada a podle Přismyslecha Jonasovi už otrnulo, ale to nebyla pravda, protože Jonas byl tak nějak otrnulej pořád. A nakonec jako inteligent na to měl tak trochu právo. A já jsem po cestě navrhnul, že bychom si měli promluvit o taktice v tom Válci a vzhledem ke složení družiny jsem navrhl, že bych já a Jonas, jakožto zástupci osob, vládnoucích magií, měli bejt k dispozici každěj jednomu barbarovi. Takhle blbě a neobratně jsem ten skvělej návrh přednesl, takže se tomu všichni smáli. Nejvíc samozřejmě Nif s Darghazem. A tím nějaký plánování prozatím skončilo.

Dostali jsem dva pokoje po čtyřech, takže jsem se ocitl dohromady s princem, Nifem a Fenxem. Na kudůka jsem se už od oný osudný noci, kdy mi poskytl krytí před

vůdcem, díval docela příznivě. K večeri jsme si objednali husu a princ s Grubem šli na obhlídku salónku, kde už byl podle všeho princ Halk i s doprovodem.

A skutečně tam Halk byl a my byli všichni pozvaný. Po cestě ještě Grub připomněl Jonasovi, že nemá nikoho vyslýchat, takže bylo vidět, že vůdce zachovává bdělost, což bylo dobře. Průserů už bylo dost.

Princ Halk měl orlí rysy a vypadal jako princ. Společně s ním tam bylo dalších sedm různorodejch osob. Takže jako nás. A byla to teda pěkná sebranka. Asi jako my. Ale byly mezi nima i dvě ženský. Elfka a kudůčka! K elfce se hned napasoval Darghaz, pořád svlečený do půl těla, čímž mi teda vypálil rybník. Ale ono se ještě uvidí. Polonahej a dost neuměle potetovanéj (nedělejme si iluze o uměleckém i řemeslném nadání pouličních tetovačů) Darghaz vypadal stále víc společensky, než třeba takovej Jonas, kterej pořád na sobě měl ty jeho úzký kožený a zapařený kalhoty a kolem krku kožené obojek. Fakt jenom ho připnout na řetěz a odvlíct ho do klubu Zenon, aby si tamnější společnost zablbla! Tohle píšu proto, že Jonas čas od času poukazuje na můj bytostně elegantní kabátec z krokodýlí kůže. No, jo no. A při pohledu na kudůčku jsem si umínil, že jestli bude příležitost, tak jí dohodim Fenxovi, protože jsem to kudůkovi dlužil.

A tak jsme seděli a koukali po sobě. Hodnotili jsme se. Grub mi potichu řekl, že musíme bejt chytrý. No, náš vůdce je chytřej, když ví, že musíme bejt chytrý. To bezesporu. Von i takovej trpaslík, kterej většinu života stráví v mínus hodně podlaží dole v dole může vystudovat univerzitu, protože je chytřej. He...

Najednou jsem měl pocit, že převládlo takový to trapný ticho. Což byla, podle mýho, vina především těch dvou princů. Tak Přismyslechova určitě ne. Ještě chvíli jsem počkal a bavil jsem se pohledem na Darghaze, kterak čučel tý elfce do výstřihu a když už to společenský ticho začalo přesahovat únosnou mez, tak jsem povstal,

lehce jsem zacinkal na skleničku a pronesl jsem, že nás moc těší, že se navzájem při týchle důležitý události, tak slavnostně poznáváme a že by bylo vhodný kdybychom se navzájem představili. Nejsem totiž žádněj buran. A vida. Princ Halk řekl, že je to vynikající nápad a povstal taky. A představil se jako Halk Gorganský a dodal, že jeho děda žil kdysi v naší vesnici. Čímž myslel Liscannor, kde teď žiju třeba i já. No... Pak se představil i náš princ Torgan, ale ten naštestí nikdy v žádný vesnici nežil, takže bráno společensky jsme hned měli navrh. Náš princ bydlí od narození na hradě a navštěvuje třeba vybraněj klub Zenon. A pak se představil takovej postarší elf, kterej seděl hned vedle prince Halka. Řekl, že je moudrý. To se ještě uvidí, kdo je tady moudřej, pomyslel jsem si. Tan ne, ten elf se jmenoval Adalbert Moudrý. A představování pokračovalo. Ale já si zapamatoval jenom to, že ta elfka je Erynīs a má přízvisko Lovkyně a ta kudůčka, že je Máselnice. Nejdřív jsem teda rozuměl Násilnice a přišlo mi to vtípný, ale byla to jenom Máselnice, což mi už přišlo jenom takový nějaký žlutý. Já se představil jako Julián Chrpa, zvaný Cestovatel. Kupodivu mi nikdo z našich kumpánů nepodrazil stoličku a nezačal pindat něco o Grimu Vepřekovi. Takže jsme si navzájem vyměnili navštívenky, seděli jsme a jedli tu husu.

Když jsme dojedli, tak se celá společnost rozpadla na takový menší skupinky. Třeba Grub si přesedl ke dvěma trpaslíkům a doloval z nich informace. Fenx se zase odebral k Máselnici, ale ještě předtím stačil sprdnout Jonase slovy: "Nechlastáš, tak bud' zticha!". Ale netušil jsem co přesně bylo spouštěčem kudůkova nasraní. Já jsem nejprve a připouštím, že lehce s nevolí, pozoroval Darghaze, kterak se snažil vytrvale dostat pod sukni tý Lovkyni, ale pozdějc se ukázalo, že pan svatej Daleš nade mnou bdí a že mě ušetřil trapnejch chvílek. Darghaze potkalo hned několik trapasů najednou. Nejdřív se mu podařilo na sebe stáhnout pozornost, takže úvodní "předpostelovou" konverzaci musel

zvládat hned před několika párama zvědavějch uší. A barbarovi to šlo..., no řekněme, jako křupanovi z Velkýho Prdelákova. "Hu, vy jste lovkyň a co lovíte, slečno?", byla asi jeho nejspolečenštější věta, protože pak už následovalo jenom něco o rozkopávání dveří, vyvrhnutějch upírech a usekanejch hlavách, což slečna Lovkyně okomentovala, že musíme bejt asi pořádná banda a barbarova šmátrající ruka nebyla nikam vpuštěná, takže se mohla tak maximálně šťourat ve vlastním nose. A pak navíc Grub přinesl od těch dvou trpaslíků pikantní informaci, že elfka si s pánama moc nerozumí, protože vo ně moc nestojí, protože má radši dámy. Prostě tak, nebudeme to rozvádět. Barbar se bude muset v noci zahřát tak maximálně chlastem. Mimochodem místní ořechovice byla výtečná. Grub vůbec přinesl těch informací víc. A nebyly to jenom pikantní drby. Třeba, že určitě nejnebezpečnější je ten starej elf a že ty trpaslíci jsou bratři a pak se společně s našim princem odebral k močícímu žlabu, kde pilovali taktiku.

A když se ty dva vrátili, tak se ty hloučky zase rozpadly a všichni si začali navzájem vyměňovat, "po našem", informace o tom nabatelskym válci a případnym společnym postupu. "Po našem" mám na mysli, že jsme se různě překřikovali a dělali ramena před těma druhejmá. Ale ani tak jsme se toho moc nedozvěděli. Jenom něco vo tom, že ten válec je obrovskej a že už do něj celej rok svážej exotickou zvěř. Což na druhou stranu je vlastně docela závažná informace! No a na společnym postupu jsme se nedohodli vůbec, ani jsme o tom nezačali. Tohle je věc těch dvou princů, co se spolu kamaráděj. A pak už se jenom tak nějak nezávažně tlachalo. A Jonas dostal zase prudivou náladu a prohlásil, že nás vede horník a že Fenx krade peněženky.

Nabatel

A následujícího dne jsme vyrazili všichni společně na Nabatel. Zeptal jsem se Fenxe jak to má s tou Máselnicí a bylo mi

řečeno, že jí má rozdělanou. Asi toho chtěl kudůk povědět víc, ale byl přerušenej shlukem vesničanů, který poznali prince Halka a provolávali mu slávu. Tak pěkné to bylo.

Ale pak už jsme vyrazili a celá ta velká skupina dvou princů se valila na Nabatel. Grub dal během cesty najevo, že Přismyslech zatím rozhodně není členem družiny a že válečný oř, kterýho se po krollově smrti mazaně zmocnil Jonas Wreda, mu rozhodně nepatří a má jej ve svym vlastnictví jenom dočasně. Tak to rozhodně, ale zajímalo by mě, zda to vůdce myslel tak, že ten oř patří družině nebo je to majetek prince Torgana či ještě lépe, že je to kůň královské gardy, tudíž armádní a tudíž královskej a tudíž vlastně tak trochu princův, takže by se ty majetkový vztahy zase vrátily na začátek. Jonasovi se to nelíbilo a uvedl se do svýho typický lehce protivnýho stavu. A tak jsem se ho rovnou zeptal, jestli je pravda, že zabil chlapa. A hned bylo veselo, protože na ten jim vedenej výslech zajatce se asi jen tak nezapomene. A přidal se i polodružiník Přismyslech a to docela odvážně, poněvadž se Jonase přímo zeptal, jestli pochází z rodu lupičů nebo přímo vrahů. A otázku položil tak bezelstně koktavým tónem, že na to neměl ani Jonas odpověď, i když jinak vládne hubou prořízlou. Tak správce psince se rozhodně začínal mezi náma zabydlovat. Třeba se časem přestěhuje ze stájí na patro. A cesta vesele ubíhala.

Překročili jsme hranici Gorganskou, dostali se na území tzv. Svobodných měst a vzápětí jsme se ubytovali v hostinci U hrbáče, kde se o nás dobře postaral. Bylo jehně a bažant. A já měl příležitost oplátit Fenxovi jeho diskrétnost, protože během cesty prolomil už tak chabou obranu kudůčky Máselnice a potřeboval soukromí. A protože jsme byli ubytovaný zase stejně na jednom pokoji s princem Torganem, tak bylo nutný zajistit, aby se jeho Veličenstvo nevrátilo z večere nějak dřív a tudíž nevhod. Ale nebyl to problém, protože pečínka byla dobrá a víno taktéž a princ rád poseděl v lokále. Ovšem v

nějakém vyjednávání s Gorganskými jsme se neposunuli ani o píd' dál.

Dvacátý první den šestého měsíce jsme konečně dorazili do toho slavného Nabatelu a to konkrétně do městačka Košehrad, které se nalézalo kousek za hranicí. Nabatelští vojáci nosili varkoče načervenalé barvy a měli takový přívěšek, který připomínaly blesk. Na košehradském náměstí stála takový divná asi tři sáhy vysoká pyramida z kamene a do ní byla zaražená kovová tyč. Obyvatelstvo se skládalo převážně z lidí a kudůků, ale bylo vidět i dost hobitů. A princ Torgan nás trochu zasvětil do zdejší historie.

To bylo tak. Asi před deseti lety byl Nabatel napadený Hamilkarem a místní hobiti prej kolaborovali. A několik z nich dokonce vypálilo chrám v hlavním městě Elabu. Útok se podařilo nakonec odrazit a to prej za pomoci nějakýho lokálního boha Hrozněje. Takže po skončení bojů byli hobiti šikanovaný a vyloučení na okraj společnosti a všude po zemi vznikly ty podivný pyramidy s tyčí, zasvěcený právě bohu Hroznějovi. A největší pyramidu prý uvidíme v Elabu. Až tam teda dojedeme. Abych pravdu řekl, tak zase moc zvědavý jsem nebyl, protože to teda žádná velká kultura nebyla. Ty zapíchaný tyče. Elab je hlavní město Nabatelu, jak jsem už zmiňoval. Pikantní na tom je, že mezi uchazečema o ruku princezny Valerie bude i zástupce Hamilkaru.

Poslední informace o zdejší historii, fauně a flóře, nám princ dořikal už v hostinci Na zároží, kde jsme byli ubytovaný na dnešní noc. Na cestování s princem si podle mýho názoru i podle názoru svatýho Daleše, což je docela jako autorita, nemohl nikdo stěžovat. Teda až na věčnýho bručila z rodu knihovnickýho. Když se Jonas dozvěděl, že nás jako vážený cizince, uctí místní pochoutkou představovanou šneky na víně, tak začal hned protestovat, že nejí nic z toho co leze po zemi. A slimáky tuplem ne. A že chce uzený. Přidal se k němu i Přismyslech, ale ten podle mýho netušil o čem se vlastně mluví,

jenom uslyšel slovo uzený. Tak neříkám, že jsem nikdy nejedl nic lepšího, ale špatný ty šneci nebyli a víno už vůbec ne. Těch šneků byla celá kouřící mísa. Asi se jich letos hodně urodilo. Ty jejich tělíčka byly vytažené z ulit, nasekaný nadrobno a důkladně povařený a pak smíchaný s česnekovým těstíčkem a zase vrácený do ulity. A následně podušený na víně. Byla to docela dobrá chuťovčička. Rozhodně lepší než kus rozvařenýho uzenýho. No jo no. Ale Válec se blížil a tyhle drobný radovánky asi brzo skončej.

Následující den jsme dorazili k Elabu, ale objeli jsme ho a zamířili jsme do rezidence gwendarronskýho vyslance, která se nacházela asi půl míle za městem. Rezidenci tvořil vlastně větší opevněný statek s tuctem gwendarronskejšejch vojáků a nějakým tím personálem. Vyslanec se jmenoval Záviš Hert a prince i jeho doprovod přivítal s hlubokou poklonou. Aby taky ne.

Prince ubytovali samotnýho ve velkym pokoji a my ostatní jsme dostali k dispozici dvě cimry. A byl tady další zádrhel. A jako vždy foukalo od police s knihama. Někdo by možná řekl, že na Jonase nasazuju, ale když von brblá tak nějak pořád. Jím, piju, vylučuju a brblám. Někdy si myslím, že Jonase Wredu nám seslal Svatej Daleš proto, abychom se nenudili a byli pořád ve střehu. Já třeba jsem rád, protože si v těch věcejšejch slovních potyčkách můžu tříbit intelekt a tudíž duchovně nezamrzám a nestrádám. Tentokrát se jednalo o vybavení těch cimer. Konkrétně o postele. Teda ne o postele, ale o palandy. Na cimrách byly palandy. A to znamenalo dole a nahoře. Kdo spí dole a kdo nahoře. Dole jsi pán a nahoře kmán. Tak to bylo vždycky a všude ve všech kulturách. A Jonas místo aby jednal, tak začal..., brblat. Překvapivě. Já si třeba hned hodil bágel na spodní část palandy a tím jsem si jí automaticky zabral. Ztopořil jsem značku, vyznačil klaim. A měl jsem vyřízeno. Ne tak Jonas. Ten začal vykřikovat, že na palandě spát nebude a že chce postel. Postel nedostal a vlastně ani nevím, jestli pak skončil dole nebo nahoře, protože se začala

řešit kád' na horkou koupel. A tady jednal nejrychleje ten prohnanej kudůk Fenx, takže se mohl jít smočít jako první, ale pak už jsem si do tý kádě mohl vlízt já a užít si tak relativně čistý vody. A ty co se handrkovali o postele museli vzít zavděk vodou vlažnou a špinavou. Jako třeba ten Jonas.

U večere nám pan Hert oznámil poslední novinky ohledně trunaje. Válec je prej důkladně hlídanej. Byl vybudovanej pod patronací místního Vysokýho báňskýho a ohněstrůjnýho učení a nachází se kus od Elabu. A hlavně už dorazili i zbylý dvě skupiny kromě naší a Gorganský. Za Vlandry dorazil princ Jošt doprovázený sedmi lidma a za Hamilkar nějaký vysoký patriarcha jménem Uriah Ban a toho prej doprovázel lidskej čaroděj s trpaslíkem a k tomu jakejsi rodinný krollí klan! Potěš bohové! A pak jsem si ještě z toho večera zapamatoval, že princezna Valérie je oduševnělá a pohledná bruneta.

Další den bylo volno, který využil Fenx a vyrazil na obhlídku města. My ostatní se povalovali a čekali. Pak dorazil posel, kterej zval prince na schůzku s ostatníma princema a prej si k tomu může vzít i jednoho dalšího do páru. Celkem logicky s princem půjde zítra vůdce Grub. Tak uvidíme, co z toho vyleze, protože zatím jsem neměl pocit, že by se princ Torgan nějak víc zajímal o taktiku v tom Válci. Takže jsme sice měli klid a plný břicha, ale to se všechno může rychle změnit. Vono takový neověčkávaný setkání s krollí familií někde v útrobách Válce může bejt taky vaše setkání poslední. A skončit v krollim břichu by se mi fakt nechťelo.

Navečer se vrátil Fenx a musím uznat, že se šedovskej panáček docela snažil. Přinesl celkem podrobnou mapu Elabu s vyznačenýma pamětihodnostma, ale hlavně prej navštívil místního řezníka, taky kudůka, a nějakýma kudůckejma figlema se s nim skamarádil a ten řezník mu prej slíbil, že by možná nějak šel sehnat vnitřní plán toho Válce. A to by se nám hodilo! Sakra hodilo! A pak ještě Fenx přinesl spíš zajímavou než

důležitou informaci a sice, že ve městě je hobití ghetto, který vzniklo poté, co místní hobiti údajně kolaborovali s Hamilkarem. Takže místní hobiti jsou tak trochu pod zámekem. Jo a úplně nakonec nám Fenx každému dal ten místní přívěšek s bleskem boha Hrozněje. A že prej když ho budeme nosit, tak se na nás budou místní hned líp koukat. Úplně mě to dojalo a tak jsem chtěl Fenxe na oplátku obdarovat zbývajícím amuletem Svateho Daleše a Svaté Maury, ale kudůk na mě jenom vytréštil oči a řekl, že už jeden má. Kruci, kdo si má všechny ty obdarovaný pamatovat!

Boj o Válec se blíží

Následující den odjel princ Torgan s Grubem do Elabu na tu plánovanou schůzku. A my osaměli. Fenx šel chrápat a Darghaz taky. Navíc barbar vypadal nějak schlíple a nemocně, což bych u barbara, kterej se navzájem celej svůj život škrtil s ostatníma barbarama někde na severu, nečekal. Tak snad se z toho nějak vyspí. Protože ta pralice ve Válci už se kvapem blížila.

Přismyslech vytáhl karty, který už jsem viděl v minulosti. Byly to přesně ty samý rozverný kartičky, který kdysi měl i Bolbuch, jehož hlava nakonec skončila nabodnutá na kůlu v Zhargu. Ten kdo tyhle karty kdysi namaloval a prodával, si určitě musel přijít na pořádný majlant. A tak jsem zasedli ke stolu. Já, Nif a Přismyslech. Pozvaný ke hře byl u i Jonas, ale ten zase musel mít něco extra a řekl, že karty nehraje. Ten chlap musí mít napsaný někde v papírech, že se "straní kolektivu". Hrál se o malý částky, spíš tak společensky. Nebylo to obvyklý škubání nováčka, který jsem kdysi v družině zažil na vlastní kůži. Hráli jsme několik hodin a skončil jsem přesně tam kde jsem začal. Na nule. Ale zabili jsem čas až do doby, kdy se vrátil princ s vůdcem. A byli fakt plný dojmu. Byla toho spousta, takže to vezmu popořadě.

Nejdřív a tedy zítra dorazí místní krejčír, kterej nám všem vezme míry, protože

dva dny před turnajem bud slavností ples pro všechny družiny, který se budou turnaje účastnit za účasti místní honorace. Půjdemo všichni. Docela jsem se pobavil při pomýšlení, že se toho plesu budou účastnit i ty Hamilkarský, včetně těch krollů. A taky to bude určitě příležitost k mnoha seznámením. Začal jsem se těšit.

Po krejčkoví dorazí kupčák jakýsi, který nám zařídí všechno to vybavení do Válce, jehož seznam jsme dostali už v tom zlatnickým krámu na Halwistově náměstí v Nurnu. A Grub řekl, že nebudeme mít k dispozici vůbec nic vlastního. Dostaneme jenom erární šaty a nějaký botky. A pak už jenom ty vybraný věci z toho seznamu, kde se musíme vejít do celkového rozpočtu dvou tisíců zlatejch. Seznam obsahoval spoustu položek od brnění až po hojivou mast. A ceny rozhodně nekořespondovaly s cenama někde na trhu. Takže bylo jasné, že nám bude muset radit Svatej Daleš, protože to nebude jednoduchý počítání.

A po kupčkoví dorazí i zbrojř, kterej nám připraví na míru i zbroje a zbraně právě z toho seznamu. A znova zdůrazňuju, že nic vlastního. A před vstupem do Válce budeme prej důkladně osobně prověřený a to prej i magicky. Jsem zvědavěj, jestli na pořadatele budeme muset vystrčit i holou řiť a podržet si půlky.

A nakonec bude přesně podle plánu první den sedmého měsíce ten slavněj turnaj. A Grub s princem konečně dostali přesný znění pravidel. Zapíšu ty pravidla jenom hodně stručně, ale bylo jasné, že teď o tom budeme diskutovat skoro pořád.

Turnaj bude rozdělený na dvě fáze. Každá ze čtyř skupin nejdřív samostatně vlez do svého třípatrového prostoru, kde bude mít časovou lhůtu pěti hodin, aby tímhle prostorem, kde podle všeho bude dravá zvěř, pasti a hádanky, prolezla do arény. Podmínkou je, že po prolezení musí být otevřený celkem troje dveře, který oddělujou patra a konečněj vstup do té převeliký arény. Nesměj se bourat zdi ani opouštět prostor. A pak bude druhá

fáze v aréně, kde se vytvořej dvojice družin podle toho jak rychle prolezly téma svejma prostorama. První půjde na čtvrtou a druhá na třetí v pořadí. Navíc ty nejrychlejší ještě dostanou nějakej bonus v podobě nějakejch užitečnějch věcí nebo třeba budou vyléčený do další fáze. A pak ty družiny ze svejch řad vždycky vyberou trojici, která se utká se soupeřem v aréně. A pak přijde další trojice a další trojice. Došli vám už lidi, když každá skupina má osm členů? Došli, ale to nevádí, protože některý účastníci budou moc nastoupit i vícekrát. Když někdo opustí arénu, tak vypadává. A vítězný družiny z prvního kola se pak utkaj ve finále o konečný prvenství.

Uf, tak nějak. A navíc se prej na tý dnešní schůzce účastníci dohodli, že v aréně se může jít zbraněma naostro, ale nesměj se používat destruktivní kouzla! Což beru jako profesní šikanu! Tak nějakěj kroll z lesa mi může roztlouct kebuli na kaši, ale já jemu díru do břicha propálit nemůžu! Diskriminace a hanba a fuj!

Hádali jsme se až do pozdního večera, teda až na prince, kterej to sice chce vyhrát a bude v té aréně bojovat, ale celkově se tváří, že je mu to buřt. Asi mu už ta vyvinutá Valérie Nabatelská přestala vonět. Bylo jasné, že výsledek turnaje bude stát hlavně na těch našich dvou barbarech a pak na princovi, který jsou snad schopný obstát v první linii. Třeba já a Wreda tam budeme fungovat vysloveně asi jako podpora právě těch rváčů. Protože až se nám vykouří magická síla z hlavy, tak budeme tak maximálně házet šutry. Jo a šutry jsou v ceníku taky. Jeden stojí zlatáček. A mimochodem to, že budeme přidělený k podpoře barbarů jsem říkal už dávno během cesty a všichni se tomu tenkrát smáli. Tak je fakt, že se smáli spíš ty mojí nešťastný formulaci než ty brisní myšlenky. Grub taky vysvětlil proč se dohodli na těch ostřejch zbraních. Domluvili se totiž s Gorganskějma, že do sebe navzájem půjdou stejně naplocho. Naplocho znamená, že budete jenom

omráčenej a ne přepůlenej vejpl, ale je to tak trochu teorie. Praxe bejvá dost často jinačí. A tu samou dohodu budeme na tom plese chtít nabídnout i Vlanderskej. Takže by se to mělo všechno otočit proti Hamilkarskej křupanům.

A začaly dohady o tom kdo co bude potřebovat z toho seznamu. Protože jsem manuálně dost nešikovnej a v brnění by mě kromě bolehlavu postihla asi i absolutní pajdavost kombinovaná s kriplovskou hybností, tak jsem si řekl jenom o nějakěj mečík a taky o oštěp. Protože oštěp je lepší než hůl a větte nebo ne i v kouzelnickéjch kurzech se bere vrh oštěpem, takže teoreticky jsem schopnej přehodit arénu a trefit nepřítele do camprdlíka. Ale jak říkám teoreticky. V praxi budu rád, když si nezpůsobím zranění. Takže z toho dvoutisícovýho koláče jsem moc neukrojil.

A dohady pokračovaly. Celkem správně si nejvíc nárokovali muži první linie. Pláty na tělo a pořádněj bákclacek do pařátu. Grub pořád mával pergamenem a tu něco škrtal a tu něco připsal. Očividně toho musel mít plný zuby, ale musím uznat, že se toho vystrojování družiny zhostil odpovědně a rozumně. Moc mu to neulečoval Nif, bejvalym povoláním tahač beden, kterej vykřikoval moudra jako třeba: "Šavli ti klidně vyrazim i voko!" a pak dodal, že jestli uvidí někoho z nás na zemi, tak bude klidně soupeře zabíjet bez ohledu na pravidla a nějaký dohodnutý počty. A naběhla mu u toho na čele taková velká žíla a vod huby mu litaly chrchle jak koňovi. Ale zase to vod něj vlastně bylo hezký, že nás má tak rád. Celkem umírněně se choval druhěj z barbarů, Darhaz, kterej trval jenom na kožený zbroji, že je tak zvyklej a že v oceli bojujou jenom zbabělci. Za tohle skromný přání si vysloužil pokárání vod Jonase, kterej drsnýho severena nutil do těžký zbroje. A že to prostě musí udělat pro družinu a ať kouká zapomenout na nějaký svý primitivní zvyky a zlozvyky. Darghaz stejně řekl ne a bylo. Pak si ještě pamatuju na Fenxe, kterej zase chtěl mě a Jonase obléknout do

hadrů, že prej ušetříme. Samozřejmě došlo i na obvyklý hornický řvaní, že Jonas a Nif maj držet hubu, ale tentokrát to vůdce řekl tak nějak láskou, protože už se to dohadování chýlilo ke konci. Princ Torgan, kterej půjde do té velký pranice s náma a jde mu o nejvíc, tak nějak mlčel a do ničeho nezasahoval, ale protože je to princ tak nafasoval stejně to nejlepší. Tak nějak automaticky.

Velkej candrbál a patálie s krollí familií

A pak dorazil slíbeněj krejčák se čtyřma pomocnicema a začal nám brát míry na nóbl šaty na ten velkej slavnostní ples. Aby nebyla vostuda. A každej jsme si mohli říct co chceme. A byla zase legrace. Darghaz si objednal oblek s leopardím vzorem, Jonas požadoval antracitovou čern, Přismyslech oděv barvy hnědozeleně lemovaný liškou, já si zvolil černo-rudo-zlatý oblek s "prosekávanými" rukávci a na hlavu baret s pštrosím pérem, Nif požadoval něco v čem nebudu vypadat jako debil a Fenx se po šedovsku utrl z řetezu a kromě oblečení požadoval i zlaté prsteny neboť se dozvěděl, že ty šaty nám zůstanou už natrvalo. Teda pokud přežijeme Válec. Krejčák se po kudůkově neskromném požadavku obrátil pohledem na prince a ten rezignovaně přikývl. Aha, takže celý tohle bude platit kasa gwendarronská a nikoliv místní. Ten náš princ má teda kapesný! A když si nás změřili, tak zase odjeli a že prej za dva dny to bude hotový. To si teda máknou.

Další den odjel Grub s Fenxem na domluvenou schůzku do Elabu za řezníkem, jestli se mu teda podařilo něco splášit. Tajný plány, rozmístění pastí, slabý místa a tak podobně. A taky se dostavil královskěj kancléř, kterému jsme předali ten seznam věcí do Válce a pak už si jenom pamatuju, že jsem se dohadoval s Jonasem, jestli ten medvěd v kleci na té vesnický svatbě se jmenoval Bertík nebo Brumla.

Následující hodiny se nudně vlekly

a pouze čas od času se něco stalo. Třeba přivezli ten jednotnej a jedinej povolenej oděv do Válce. Jednoduchý lněný šaty a botky nízké. A pak Fenx, kterej se vrátil od toho jeho kamarádkyho řezníka, poreferoval o tom co ten pro něj zjistil. Takže Válec, kterej navrhoval jistě Balmon Donelli, je děsně složitá stavba plná zákeřnejch míst. Jednotlivý místnosti byly stavěny podle jednotnýho klíče. Všechno je strašně tajný, takže žádněj plánek k dispozici není. Žhavý to snad nebude s těma exoticejma zvířatama. Prej zas tak exotický nebudou. Tak von nasranej Brumla s Bertíkem bude taky stačit. Ale když se prej prostor Válce "zavážel", tak to v některejch bednách bzučelo. Tak budu doufat, že to budou komáři a ne sršáni!

A taky dorazily šaty na ples. Krása. Byl jsem hned za šviháka a Svatej Daleš by ze mě měl radost a Svatá Maura ještě víc. Místní krejčící byli fakt šikovný. A Darghaz v leopardím obleku byl fakt hrůzostrašnej! Vsadil bych půlku svýho luxusního domku, že kdyby ho viděli jeho soukmenovci, tak by ho zvolili náčelníkem všech náčelníků! Doufám, že si ještě vezme do pačmáku vohlodanou kost a vítězství bude naše. V rámci taktiky "vlezdoprdelství", jsme si vzali i ty amulety s bleskem, abychom se líbili místním. Teda kromě prince, kterej byl celej v bílým a ten nikomu do prdele lízt nepotřeboval. Ten bude potřebovat vyhrát.

A pak jsme zase čekali až do plesu a tak jsme se bavili o morálce v družině a tak. Hlavní slovo měl odborník přes výsledky Jonas, kterej začal poukazovat na to, že družina postrádá základní morálku a všichni někde akorát běhají za ženskéjma a že to jednou skončí zavlečením různějch chorob. A samozřejmě začal poukazovat na mě, ale vzhledem k tomu, že to uvedl slovy: "Dyť seš tady jedinej inteligent", jsem mu to odpustil. Protože měl pravdu. Jasně, že pak rychle dodal, že samozřejmě kromě něj, ale to už nikdo neposlouchal. Pěkně to řekl.

A pak přišel velkej den toho slavnýho plesu. Dojeli jsme našoření do

Elabu a byli jsme uvedený do královskýho hradu. No, von to byl spíš hrádek. Elab není Nurn, Elab není ani Altenbruch, Elab je tak trochu díra. Ocitli jsme se přímo v trůním sálu, kterej se ukázal, že bude sálem hodovním i sálem tanečním. Až se teda odkliděj stoly. Pro nás Gwendarronský byl vyhrazenej jeden ze čtyř stolů, který byly takticky rozmístěny celkem daleko od sebe. Koukal jsem na ty ostatní tři družiny cizích princů, resp. dvou dalších princů a jednoho Uriaha Bana, kterýho prej oslovujou jako vysokýho patriarchu. A musel jsem uznat, že gwendarronská kasa je určitě nejbohatší, protože jsme byli nejvíc nóbl a šik. Docela šik byla i ta slavná princezna Valérie, u který jsem zaznamenal mandlový oči a černostříbrný šaty. Zato král Valerián II. vypadal dost sešle. Takže úvodní slavnostní projev musel obstarat ten jeho kancléř, kterýho jsme už znali. Vůdce celkem rozumně sykl, že se máme vzdát jakejkoliv komentářů. Projev byl naštěstí krátkej a když jsme byli představovaní, tak jsem vstal a uklonil se. Nejsem totiž žádněj buran. Jako třeba Jonas, kterej kafral i během projevu, takže na něj musel Grub vztekle zasyčet to jeho obvyklý: "Drž hubu!". Ale myslím, že si toho nikdo nevšiml. A pak začaly čtyři hobitky roznášet jídlo a pití. A tohle všechno bylo podávaný. Nejdřív byli raci s bylinkami, pak přišla na řadu pečená štika na másle, potom bylo servírováno mléčné tele, pak zase ty místní šneci na víně a nakonec byl medovej koláč se zapečenými sršni. Celkem zlomyslně jsem pozoroval hamilarskou družinu, jejíž tvrdý jádro tvořilo pět krollů. Otec, matka a tři mladý. A skutečně, zatímco jsem delikátně vyplivoval sršň žihadla, tak u jejich stolu se hodovalo jak v jeskyni. Inu, stolovací návyky krollích spoluobčanů, nebývají valné.

A když se dojedlo, tak sluhové odstranili vnitřní stoly, krajní přirazili ke stěně a dorazilo pět hudebníků. A začal bál. Nejdřív musela tancovat princezna Valérie se všema potencionálníma nápadníkama. A pak se vrhl

na plac všichni ostatní, což Přismyslech komentoval slovy: "Jé, to bude vostuda". Asi jsem toho moc vypil, ale řekl jsem si, že svůj obvyklý šarm nahradím protentokrát odvahou a šel jsem k tanci vyzvat tu krollí matku z Hamilkaru. Inu, co vám budu povídat, moc jsem si nezatancoval. A to jsem tu horu masa a sádlá oslovil nějak takhle: "Ač z družin my jsme různých a zítra se pobijem, tak dnes si můžem zatančit, krásná dámo". Čuměla na mě dost vyjeveně, takže jsem jí mohl spočítat zbejvajících tesáky v tlamě. Nejdřív se začala řehonit ty její tři mladáta, pak dost nasraně začal vstávat její starej s tím, že mi dá do držky a nakonec jsem byl odmítnutej hrdelním skřekem tý samice, s tím že si ze mnou zatancuje tak maximálně v tom Válci a že mě to bude hodně bolet. A to už jsem skoro prchal k našemu stolu. Co proti mně ty krollové pořád mají?

Až do konce bálu jsem se radši ke krollímu stolu nepřiblížil a dodržoval taktický odstup. Ten večer jsem se už nepouštěl do žádných dobrodružství a tančil jsem pouze z nabatelskými dámami a tou gorganskou elfkou Eryniss. Jo, to byla ta co se o ní spálil Darghaz. Nekoukala z toho sice žádná peřina a uvolnění se před bojem ve Válci, ale zase jsem zůstal pohromadě a nebyl jsem skopanej krollí smečkou. A to se taky počítá. Svatej Daleš by mě pochválil. Mám pocit, že ten večer uspěl jedinej vůdce, kterej klofnul nějakou hobitku z obsluhy. Jmenovala se tuším Adélka. Romantika.

Ten velkej Válec

A po bále se už nic nedělo. Myslím, jako až do toho slavnýho turnaje. Měli jsem dva dny volno, který jsme trávili hůpáním, vyprávěním příběhů, plodnejma diskuzema a jídlem. Takže jenom stručně. Šedovskej kudůk Fenx si náramně padl do noty s barbaram Darghazem, protože se začali navzájem trumfovat historkama o tom co kdo kdy kde ukradl, votočil, klofnul. Fenx totiž navrhl, že by bylo nejlepší vykašlat se na ten turnaj a

místo toho se vydat, po dobu jeho trvání, do Elabu a vykrádat tam domy! Protože všichni budou soustředěný na ten turnaj a nic se nebude hlídat. Darghaz mu hlasitě přizvukoval s tím, že když si někdo něco nehlídá, tak mu to někdo druhěj nebo třetí může po právu sebrat. Čmajz a je to! V kronice Nurnský družiny sem se dočetl vo spoustě hrdinskějch skutků, plnění náročnejch úkolů všude možně i nemožně. Je tam zaznamenáno přes tři stovky jmen různějch osob, který si mohly říkat "Já jsem Nurnskej!" a teď se tady část tý slovutný družiny dohadovala vlastně vo tom, jak někde vyloupit barák nebo praštit starou bábu po kebuli. Zlatý altenbrušský podsvětí, zlatej Grim Vepřek! Tomu Fenxovi můžete slíbit čtvrt miliónu a přízeň královskejch úřadů a ten kudůk bude pořád stejně myslet, jak někomu votočit šrajtoflí! Fuj! Svatej Daleš a Svatá Mauro! To je šedovina jak prase! Kudůk už je ztraceněj, toho už nikdo nepřevychová. Navíc se ukázalo, že ta jeho nová víra, na kterou jsem ho přivedl nebo jsem si to aspoň myslel, je jenom hraná. Protože začal vykřikovat něco vo tom, že ho při tom lupu vochrání nějakej Svatej Dělej! A to ještě podotýkám, že tyhle ty moudra hulákal na půdě gwendarronskýho zastupitelskýho úřadu před princem Torganem! Naštěstí ten princ Torgan je fakt princ Mamlas, kterýmu je všechno jedno a do ničeho nekecá a ničemu se nediví. Nechá si klidně tykat a o svoje okolí se nezajímá, přestože by to měl bejt především von, kterýmu by mělo záležet na výsledku toho turnaje.

Jo a do toho si ještě začal koktavěj Přismyslech připravovat vuřta na otevřeným ohni, kterej rozdělal uprostřed vyslanecký rezidence, takže jsme málem vyhořeli. A za těchle podmínek jsme se teda připravovali na ten turnaj válcovýho typu.

Prvního dne sedmýho měsíce roku 1090 jsem se ráno umyl, navlíkl si ty příšerný erární hadry a zaostřil jsem mysl. Podobně učinil i Jonas Wreda, ale ten si tu mysl ještě vytříbil nějakějma podpůrnejma prostředkama, takže si začal stěžovat, že mu

bzučí v hlavě. Pak jsem nasedli na koně a v doprovodu gwendarronského vyslance a několika vojáků jsme vyrazili k tomu slavnému Válci. Ó já, tam bylo lidu, ten Válec byl fakt obrovské a měl ty slíbený čtyři dvoupatrový přístavky. A princové byly místním královským kancléřem vyzvány k losování, do kterého toho přístavku nás pak strčej a kterým se pak budeme probíjet až do té arény, kde se před zrakama nemocného krále Valeriána a princezny Valérie s mandlovejma očima pobijeme za čest Gwendarronu. To losování podle všeho bylo dost pochybný, protože ještě než skončilo, tak už nás vedli k jednomu tomu přístavku, u kterého už jsme zůstali. Jo a prořezávali nás, jestli nemáme něco nepovoleného. Takže samozřejmě chytli Fenxe, kterej se pokoušel propašovat nějaký vočarovaný nátepník, maskovaný za vobyčejný. Ale tohle jsem kudůkovi ani nevyčítal, naopak jsem se mu snažil dělat křoví, protože za chvíli půjde o život. Pouze Grub byl dost naštvanej a jeho teď už slavný "drž hubu!", schytalo několik z nás. Já teda ne.

Hodinu před polednem to přišlo. Vstoupili jsme do Válc nabatelského! Hned v první prostora bylo vopravdu připravených osm hromádek s objednanějma věcmi pro nás a na stěně navíc byly i dvě pohodně, takže světlo bylo. Rozebrali jsme si ty hromádky s různějma zbrojema, zbraněma a dalšíma věcmi. V jedný ruce jsem měl meč, teda takovej malej a v druhý jsem třmál tu místní pochoděň a na rameno jsem si stáhnul pana Kapouna, magický animálio. A to bylo všechno. A tak jsme vyrazili docela namačkaný chodbou dál k prvnímu dveřím. Stěny byly z cihel a dveře dřevěný a za nima to bzučelo. Takže jsme ty dveře vykopli a vpadli jsme dovnitř!

Ten velkej Válec II.

Někdo z barbarů, asi Darghaz, prošlápl dveře. Ty, jak se ukázalo, vedly do místnosti kde se kouřilo z nějakých hadrů a

přímo naproti byly dveře se znakem kohouta. Což teda podle všeho byly ty jedny ze třech důležitých dveří, kterejma se prochází do dalšího patra, potažmo do arény. Ovšem nebyl čas si je prohlížet. Z té místnosti ještě vedly chodby na dvě strany a do té vlevo jsme se všichni v panice rozeběhli, protože se na nás začala vrhat hejna sršňů. Ten turnaj možná není turnaj v tom slova smyslu, jak to chápeme my, pokorní služebníci Svatého Daleše a majitelé realit na území Gwendarronu. Podle všeho se spíš jedná o promyšlený atentát. A my nalítli jak hováda! V Nabatelu postavěj tuhle praštěnou stavbu, naženou do ní pod záminkou svatby, hned čtyři skornásledníky trůnu z okolních zemí a zavřou dveře! A je to vlastně právně čistý, protože do toho Válc vlezli dobrovolně. Mazanej plán!

Následující události budu zapisovat ve zkratce a tak nějak útržkovitě, protože nevím proč bych měl tenhle nelogický Válec popisovat nějak podrobně. Balmon Donelli, kterej tuhle zručnost navrhl, musel bejt, resp. je, totální magor, kterej ovšem na druhou stranu musel disponovat ohromněma prostředkama a nevyčerpatelným zřídlem magie. A taky jakousi zvrhlou fantazií. Ty ohromný prostředky na vybudování Válc ovšem musej někde chybět. To dá rozum. Tak proto v Nabatelu musej jít slimáky a šneky. Proto si musej koláče vylepšovat sršáněma! Proto vypadá královská tančírna jak velký stodola, kde se zároveň i jí. Zamýšl zbytky, srazit stoly a už se může tancovat královskéj dupák! Ale to bylo teď jedno...

Následně si pamatuju další vyražený dveře, Nifův šleňej řev, protože barbar schytal spoustu žihadel, další místnost, kde pro změnu ležli po zemi takový hnusný velký slimáci, takže jsem málem hodil hubu, jak jsem klouzal po slizu. Následně se vzpamatoval Jonas Wreda a začal vrhat nějaký výbušniny, který musely pocházet z té jeho bzučící hlavy. A protože jsme byli těma sršněma obklopený, tak to bouchalo i mezi náma, takže jsem málem přišel o oko a začal

jsem krvácet z hlavy. Podobně dopadl i Fenx a zřejmě i další. Ale když jsem si utřel krev z ksichtu, tak jsem musel uznat, že to Jonas vlastně vyřešil dobře, protože drtivou většinu toho ožihadlovaného hmyzu spálil na prach. Ve slimáci místnosti byly další dvě odbočky. Jednu šli prozkoumat ty naši barbari, přičemž Darghaz na něco šlápl a ze stěny vyjela čepel, která se zasekla do spodního pačmáku už tak dost zrychtovaného Nifa. Takže jsme se stáhli zpět ke slimákům a prozkoumali tu druhou odbočku. Ta končila pastí s naostřenejma kůlama, ale o dva sáhy níž pokračovala dál, ale na vejšku měla jenom sáh. Takže práce pro nějakýho prťavce.

Takže tolik k začátku. A rozhodně to nebyl ani konec začátku, natož začátek konce. Byli jsme tady asi půl směny. A..., dveře s kohoutem byly pevně zavřeny, my měli taktak projít dvě místnosti. Jo a abych nezapomněl. Ještě jsme si všimli nějakých značek X, Y a A, ale jejich význam nám všem unikl. Nif byl těžce raněnej a na pokraji hysterie, spousta z nás byla různě popálená a pobodaná. Jedinou dobrou zprávou bylo, že Jonasovi už nebzúčelo v hlavě. Ale to bylo na úkor toho, že už dost stačil vyčerpat svůj magický potenciál. Takže to vlastně byla taky blbá zpráva. A navíc jsme se navzájem začali hádat. Nevím proč, ale začal jsem si představovat okovaný bagančata gwendarronskej vojsk jak šlapou po tom pitomým Nabatelu. Asi se ze mě stává gwendarronskej patriot a nacionalista. Vlastně asi vím proč, ale...

Rozhodl jsem se, že si budu šetřit magickou sílu. Ne na to, abychom postoupili do arény, ale na to, abych až bude nejhůř mohl z toho Válc magicky dostat co nejvíc z nás a hlavně sebe. A ne že to ten debilní Donelli tady magicky vodstíní! Do prdele!

Nif seděl na zemi, vztekle nařikal u vytahování žihadel a dožadoval se odpovědi na otázku zda má sršání sluch. Poněkud praktičtější Darghaz zatím vykopával další dveře a Přismyslech našel v jednom sudu lektvar, o kterém Grub prohlásil, že je to lektvar léčivý, protože je to na něm napsaný.

Tak to je dobře, ale je potřeba mít na paměti, že Donelli je s největší pravděpodobností zlomyslný parchant. Je Donelli kudůk? A požírají kudůci sršně? A požírají sršání kudůky?

Postupně jsme začali odkrývat celý patro a jeho tajemný zákoutí. Některý věci do sebe začaly zapadat. Tak třeba, kdyby někdo věděl, že kdyby se dal touhle chodbou a pak touhle odbočkou a vlezl do jedny konkrétní místnosti, kde by našel v jedny konkrétní truhle šikovnej těžkej vlněnej oděv a ten si následně volblíkl, doběhl by zpět k těm sršňům, tak by je třeba taky dokázal vykourit bez žihadel v prdeli a Nif by teď nevypadal jak nafouklej pytel kaštanů. Jenomže to nikdo kupodivu nevěděl. Ukázalo se, že Donelli miluje číslici čtyři. Postupně jsem narazili na čtyři štíky (plavaly v jezírku čtyři sáhy hlubokým), pak na čtyři žáby, byly velký a nafouklý a vztekle kousaly, pak na čtyři pavouky, ty zase pokousali prince, kterého jsme už přestali šetřit. A von pořád mlčel a všechno nechával na nás. Asi pochopil, že v Nabatelu mu štěstí nepokvete a že možná bude lepší prohrát. Leda, že by vyhrál a pak by to tady přebral po tom nemocným Valeriánovi. A ten Válec by rozebral na kusy a postupně by ho rozprodal v nějakým magickým výkupu. A byl by z něj pracháč a už by nemusel sosat prašule vod královských rodičů! Stačilo by najít kupce.

A taky jsme narazili na čtyři ptáky, který už dokonce začali hnízdit a snášet, jak si všiml Wreda. A občas jsme našli i nějakou tu truhlu a v ní něco děsně užitečného. Jako třeba nátepník, skládací kopí nebo píšťalku. Přijde vám to nějaký švihlý? To se vám ani nedivím, protože jsme se ocitli ve švihlým Válci, kterej se zove Nabatelský. A v něm jsou třeba taky různý dlaždice, na který když šlápnete, tak na vás může něco spadnout. Třeba přede mnou se takhle roztrhl flakónek s nějakým svinstvem, protože Grub na něco stoupnul. A takhle pořád dokola. A když se třeba sešlápla nějaká dlaždice tady, tak někde tam k ní byla do počtu druhá a ta když se k tý

první sešlápla taky, tak se někde otevřely dveře. A protože to bylo postavený z cihel, tak prostory mezi těma chodbama a místnostma musely bejt dutý a taky se tam zřejmě musely táhnout různý táhla a dobře namazaný mechanismy. Nebo to všechno byla magie. Jo a pokud to nebyl podvod, tak zrovna v tuhle chvíli něco podobnýho jako my, zažívali i ty ostatní nápadníci a jejich družiny. A čtyři dobrodružství už dávaj jedno vedledobrodružství. Jenom bych příště panu Donellimu doporučil, aby udělal ten Válec skleněnej, aby se diváci bavili už v tuhle chvíli a nemuseli by čekat až někdo třeba vypadne do tý arény. Asi už tam seděj a louskaj šneky.

A tak jsme postupovali. Asi nejvíc práce odváděl Nif a docela se snažil i ten šedovskej kudůk Fenx, kterej se tady asi cejtil dobře. A taky Darghaz. Vzpomněl jsem si, jak balil v hospodě U lišky tu elfku a vyprávěl jí, jak umí rozšlapávat dveře a brány. Tak to teď vopravdu předváděl mistrně. Já se spíš šetřil, snad jsem dobře svítil a taky jsem se podílel na výlovu tý nádrže se štikama.

Ještě jsem se nezmínil, že třeba v jedný místnosti bylo mělký jezírko, kde byly nějaký říční škeble a taky jsem vám nepovídal o čtyřech hadech. Tak to tam, milé děti, všechno bylo. Já jsem tam byl a hodoval jsem s králem Valeriánem a všechno jsem to viděl..., asi už mi hrabe. To bude z toho stísněnýho prostoru. Já tady pořád jsem... Ale už se možná blížíme k otevření těch prvních dveří. Jóóó, dveře s kohoutem..., pečený slimáci..., a dlouhý jatka, říkala mi ta drzá krollí matka..., a Jonas Wreda vedle mě začal přednášet báseň o nějakým bílým hradě. Asi na něj taky přišla trudomyslnost...

Mozek v mý hlavě se nějak divně škuje. Asi se vzbouřil. Realita se hroutí. Výpary smradlavé, jak klubko červů slizkých, mě pohlcují. Pořád mám pocit, že jsem v tom šíleným Válcí a že chci vidět krev Balmona Donelliho. Rozkopat mu držku! A existuje ta osoba vůbec? Viděl ji někdo v davu? Když se dokážu na chvíli zasoustředit a vyženu svoje vědomí pryč z Válce, tak začínám dostávat

pocit, že jsme se stali součástí kolosální frašky. Lokální bůh Hrozněj, kterému nabatelskej národ topořil ty železný tyče, je ve skutečnosti strašlivěj a perverzní Urg'huul, démon, kterej už kdysi Nurnskej dost zatopil. Sice prej tenkrát vybuchl na všechny strany, ale démoni se můžou i vracet. A my se teď ve skutečnosti ocitli v Urg'huulově řiti. A krvavý nudle! A dost možná nás něčím přiotrávili na tý tancovačce u Valeriána. Valeriána Druhýho. Ne! Ty smradlavý hadry hned u vchodu, tam kde se proháněla hejna těch sršánů, byly napuštěný nějakým halucinogenim svinstvem, druidsko-šamanistickou substancí spatlanou v nějaký alchymistický křivuli, navíc vylepšenou démoníma slinama a kudůčím lejnem. Svatej Daleši, svatá Mauro! Blouzním a žízním, prahnu po klidu. Já viděl věci, který viděl málokdo. Vnitřnosti se mi obrátily, pod nohama mám prostor a nad hlavou balvan. A kolem..., kolem jsou cihly, a za těma cihlami jsou táhla a ozubený kola, strašně to cvaká a plachtěj tu netopýři a běhají krysy, tu mečí kozel a tam zase čtyři vlci vyjít na Múr a Davýr, pozpátku mi pod nohama pochodují raci. Začínám plakat...

Rozdělili jsme se, prej budeme sešlapávat dlaždice jakési. Usedám na zem, kolem mě barbarovou rukou ubití čtyři kozlíci mrtvá očiska na mě vyčítavě poulí. Zeď se odsouvá a býk strašlivý z prostoru malého se na mě vyřítí. Uskočil jsem a prchl skokem magickým k druhým ostatním. Býk si to vyřídil s Jonasem místo mě a pořádně se mu proběhl po zádech. Někde kolem se motá a vztekle štěká psisko jakési domácí a princ Torgan zase krysou přerostlou napaden jest.

Celý atlas zvířectva divokého i domácího v počtu čtyř je pobit a dveře hlavní otevřely štěrbinu svou nevlídnou. Chodba..., a na jejím konci je průvlak do patra dalšího. Žebřík dřevěný do patra vede. Do prdele démonovy vstoupit musíme, protáhnout se řití smradlavou Urg'huulovou zadělanou muset budeme. Je to sen? Toužím popadnout kudlu a do cihel vyřýt vzkaz: "Byl jsem tady,

vzpomeňte, Chrpa Julián 1090". Ale kudlu nemám...

Řití dále, jen dále...

Vtažení dovnitř jsme, prdel démonova nás obklopila. Světla mihotavá z pochodní nám okolí prozrazují. Místnosti a chodby pravidelně rozházené jsou. Cítím štiplavý zápach koření omamného, dýmku nacpanou k prasknutí mám. Kdesi a kdysi v kronice Nurnské jsem četl, že jistý Myšilov opium nezletilcům prodával. Sušené byliny, ráj světa... Sochy v houfech a papírky se slovy dětinskými a hlavy mazané hádanky řeší. Po ozónu je cítit vzduch, když socha střelu svou magickou sesílá. Vůdce rozkazy štěká. Mám pocit, že na chvíli jsem z nebe slétl a pohlédl jsem na kudůka šedovského, který namáhavě slabikuje "Snop slámy", ale vzápětí jej kdosi opravuje, že slova napsaná zní "Sloup slávy". A vzápětí do patra dalšího se suneme...

Účinky bylin pomíjejí a v místnosti veliké se ocitáme. Jsou zde zase nějaké sochy. Trpaslík a vůdce Grub se hlasitě podivuje nad ohromnou cenou, kterou dílo Donelliho muselo stát. Nouzí musí lid nabatelský trpět! Ale zpět do boje! Korouhev gwendarronskou pozvednout musíme! "A k šípometům, pánové vás prosím a střely kalené do soch kamenných vypouštějte", zní ryčný něčí hlas. A tak s kebulí pomatenou střely vypouštím a barbarům našim pitomým notně pomáhám. Dokonáno jest. Poslední dveře se do světla otvírají...

Aréna nabatelská

V břicho mi divně zaškrundalo a trhavejma pohybama mě opustila ta bohatá snídaně z gwendarronskýho zastupitelskýho úřadu. A to jsem mohl bejt rád, že to šlo vrchem a ne spodem. A to se klidně stát mohlo. Ulevil jsem si a nebyl jsem sám. Byl to všechno jenom sen? Dav zvědavců mocně ryčel a někdo nám oznámil, že jsme z Válce vylezli do arény jako druží v pořadí. První

jsou prý ti z Vlander. Gratuluje nám ten kudůčí ceremoniář Salman Hošek. Jo, to je ten co na tom bále mluvil tak nějak bez účty o svém králi Valeriánovi. A taky nám dává šest lektvarů. Protože jsem taky cedil krev v tom blbým Válcí, tak jsem taky jeden nafasoval. Óóó..., to blaho, když síla lektvaru hojivého projede vaším tělem zmučeným... Jo, to sem se ještě zapomněl v řiti démona, tak pardon...

Seděli jsme v aréně na písku, látali se dohromady a čekali jsme kdo vyleze v pořadí jako třetí, protože to by měl bejt pak náš první soupeř. A třeba taky první a poslední. Nif Bouřlivák byl vzteklej jak nacucaný klíště a baštil salám. Asi měl protekci, protože nikdo další salám nedostal. Ale Nif je barbar a ještě k tomu Bouřlivák a tak má plný právo bejt jaké chce. Navíc bylo jasné, že společně s Darghazem a princem Truhlíkem, to bude v následujících okamžicích on, na jehož bedrech bude záležet naše vejplata.

A jako třetí vypadli z Válce ty z Gorganu. Ti naši skorokamarádi. Husu jsme spolu onehdá posvačili. A bylo to jasné. Budeme se s nima tlout navzájem. Ale vzhledem k tomu, že jsme s nima uzavřeli čestnou dohodu o nezabíjení, tak to snad bude bez mrtvejch. No, uvidíme. Poslední z Válce vypadla ta banda krollů z Hamilkaru. Bylo jich o jednoho míň, asi se jim jedno mládě utopilo v bazénku se šnekama. Hamilkar se tedy utká s Vlandrama. A bojovat se bude v aréně. Před zrakama místní honorace, A taky krále Valeriána Druhýho a princezny Valérie. A možná tam někde dřepí i ten Donelli. Což je chlap, kterej využil královy senility a stavbou toho Válce zruinoval nabatelskej rozpočet na několik let dopředu. Jestli to vyhrajeme, tak doufám, že ho ten náš princ Truhlík nechá popravit. A před popravou ho nechá mučit. I když co čekat od chlapa, kterej navštěvuje klub Zenon...

Bim Bam. Nebo Bam a Bim. Nejdřív nastoupili teda Vlanderští proti Hamilkaru. Ti vylezli z Válce poslední. A tudíž neměli nárok na odpočinek a

pohostinnost polního lazaretu. Jak jsem se už zmínil vedl je jistě Uriah Ban, pak tam měli nějakýho tajemného chlapa, očividně černokněžníka a pak tu krollí rodinu, chcete-li smečku. Nastupovalo se vždycky po třech až do úplného vybití. A šlo to rychle. Ta "skorocelákrollí" sebranka bafla kucháky a rezavý bijáky a natloukla Vlanderskej prdel, takže jim to vítězství ve Válci bylo prd platný.

A my maširovali na Gorgan. A vyhráli jsme. Na svejch bedrech to podle předpokladů odtáhli Nif s Darghazem. Jednou je doplnil Princ a podruhý trpaslík Grub. V posledním třetím kole už mohli barbaři odpočívat a látat si rány a zastoupili je Grub, Fenx a princ. Všechno našťestí probíhalo bez vraždění, přesně podle dohody. Navíc jsme měli ušetřený nějaký lektvary. Z řad soupeře mě nejvíc zaujala ta elfka, která docela šikovně po tý aréně pobíhala a s lukem jí to šlo víc než dobře. Až jsem skoro uronil slzu, že není na pány. Někde jsem zaznamenal výraz "čestný fechtuňk" a tak bych charakterizoval ten náš souboj s gorganským. A důležitý bylo i to, že já s Wredou jsme zůstali takříkajíc čerství na finále.

A pak přišlo to slavný finále. Jenomže ještě předtím jsem udělal takovej diplomatickej majstrštyk. Zašel jsem právě za tou gorganskou elfkou, jo Erynis se jmenovala, a požádal jsem jí, jestli jim nezůstaly třeba nějaký lektvary. Že přeci jenom jsme zástupci kulturních národů a nemůžeme dopustit, aby to tady jako vyhráli nějaký přerostlý primitivové vodněkad z Lesa vzteklyho psa. Les vzteklyho psa je kus hamilkarskýho území, kdyby jste náhodou nevěděli. Erynis ani ostatní nebyli vůbec nějaký nasraný, že jsme jim nabančili a dali hlavy dohromady. Možná, že princ Halk měl v hlavě víc než ten náš Torgan a ani nakonec neměl vo ten Nabatel zájem. Výsledkem bylo, že nám sice žádný lektvary nedali, protože to je prej nečestný a nesmí se to, ale řekli, že nám pomůžou jinak. Takže jsem odešel docela zklamanej, ale to ještě nebyl konec.

A pak začalo to slavný finále proti hamilkarskej špinavcům. A tentokrát to nebude tupou stranou meče. Poteče krev. Hned v prvním kole proti nám poslali toho jejich vysokýho patriarchu, jménem Uriah Ban a toho doplnili krollí párem. Otec a matka z jeskyně! Proti nim náš vůdce nasadil Nifa s Darghazem s mojí podporou. Pamatujete jak mi ta matka slibovala, že si se mnou zatančí v aréně a že mě to bude bolet? Tak přesně k tomu se teď schylovalo. Bylo jasné, že naším cílem se musí stát ten Uriah Ban, protože pokud ho dostaneme, tak maj po potencionálním nápadníkovi a nemaj o co hrát. Vstoupili jsme do arény a domluvili jednoduchej plán. Magicky podpořím Nifa a za pomoci pana Kapouna současně i Darghaze. Pan Kapoun bylo moje úředně zaregistrovaný animálio u turnajový komise, takže vše bylo podle pravidel. A tak se stalo. Zalovil jsem v magickym proudu a mocně jsem teda oba očaroval. Ty hamilkarský blbci to kolosálně podělali, protože zatímco Ban nám hned vyrazil v ústrety, tak ta povedený krollí dvojka se nějak zasekla. Takže když se Ban přičítal, tak z něj ty naši magicky nadopovaný barbaři udělali hned několik kusů krvavýho masa najednou. Ani si neprdnul, nápadník jeden! Měl jsem docela radost a zcela neskromně jsem začal kynout davům na tribuně. Problém přišel hned vzápětí. Když krollí otec uviděl rozsekanýho patriarchu tak se příšerně nasral, až mu vod huby začaly lítat plivance a dost pošramotil Darghaze, takže ten mu sice ještě stačil s Nifem způsobit devastující zranění, ale pak raději rychle vypadl z arény. Čímž měl podle pravidel až do konce finále šlus a padáka. Nif na tom taky nebyl nejlíp a s hrůzou jsem zjistil, že přemějšlí vo tom samým co Darghaz. Vypadnou z arény! Takže jsem se obrnil kouzlem a zařval jsem na něj, že se pokusím na sebe stáhnout následující krollův útok a ať ho dorazí. To jsem docela riskoval, protože ani magie pana Daleše není úplně všemocná. Nif se našťestí vzpamatoval a stačil rychle toho krollího pantátu, kterej bojoval nějakým

příšerným obouručným cepem, dorazit. A matka to našťestí vzdala, takže měla po tanci. Neslitala a pro svýho mrtvýho manžela neuronila ani slzu. Myslím, že stejně určitě byla obětí domácího násilí. No, jsem hrdina a mocnej magicus. A to jsem ani neopustil arénu a nevycedil ani kapku krve. Něco potu to jo, ale krve ani ťuk. Ale bylo to o fous.

Chvilí jsme čekali zda to ty křupani z Hamilkaru náhodou nevzdaj, když měli mrtvýho a na několik kusů naporcovanýho šéfa, ale nestalo se tak. Takže se muselo jet dál. Do dalšího kola na nás poslali jednoho z těch mladejch krollů, trpaslíka a k tomu toho tajemného člověka. Očividně magicuse. A to je vždycky nepřijemný a blbě se to odhaduje. Když na vás běží chlap s mečem, tak nějak dokážete odhadnout co vás asi čeká. Ale u magicuse to tak jednoduchý není. Nedalo se nic dělat, naši barbaři už byli oba na maděru a tak musel do boje princ. Takže nám tak trochu hrozilo, že dopadneme jako ty hamilkarský v předchozím kole. Krocnete princ by znamenal velkéj problém. Grub prince doplnil Fenxem, kterej se pořádně nadopoval nějakým dryákem a pak Jonase Wredou, kterej byl pořádek při magický síle, ale měl z Válce vyčerpanýho Puklinu. Takže vlastně nepoužitelnýho. Ale dopadlo to dobře. Nejdřív Jonas posílil prince na dostatečnou dobu a pak i Fenxe. Takže ty dva se dokázali proti krollovi i trpaslíkovi udržet a nabančit jim. Načeš důstojně vykrácel z arény. Jenomže se stalo ještě něco. A to něco souviselo s tou mou diplomatickou misí u gorganských. Ten hamilkarskej magicus se hned na začátku boje tak nějak divně chytil za hlavu a nic nepodnikl. Načeš se v dalším okamžiku stal zmizelej a zmizelej vydržel už napořád a vůbec do boje nezasáhl. Jsem přesvědčen, že ho vyřídil ten gorganský čaroděj, ten Adalbert Moudřej. Z hledišť. No a co? Takhle se budouj statní celky, takhle se přede jemný pletivo diplomacie. Další kolo už neproběhlo, protože zbytek hamilkarskej to vzdal a my to vyhráli. Celý. Vyhráli jsme boj o velkéj Nabatelskej válecek. A princ Torgan se tady stane králem až pojme za ženu princeznu

Valerii a Valerián II. se přesune do rakve. A dobře jim tak. Všem. Tak jsem princí hned gratuloval. Myslím, že dosud lidu neznámý princ Torgan Gwendarronský bude dobrým králem země Nabatel. Tak nějak se sem bude hodit...

A co bylo dál? Čekala nás cesta zpátky domů. Do Liscannoru. A taky čtvrtmilion v gwendarronský ražbě. Teda doufám. Ať vás ochraňuje Svatý Daleš a Svatá Maura...

Hranice - část pátá

Jorchen Kierke

Rozepře s kapitánem Vrhcábem

Kolem desáté hodiny, kdy slunce už stálo vysoko na obloze a kdy někteří dobrovolníci rozfoukali oheň a připravovali snídani, se probudil vůdce. Protřel oči, zamžoural po okolních budovách a zatvářil se spokojeně. Hlídky už tou dobou nehlídaly, neboť všechno se zdálo být bezpečné a pod plnou kontrolou, pouze brány, vnitřní i vnější, zůstaly pevně zavřené na závoru. Přicoural se Grub. Nesl v podpaží smotanou houni a ve tváři mu pevně hnízdl u trpaslíka zřídka vidaný výraz niterního poklidu.

Po snídani došlo k výslechu zajatců ohledně života, který tu vedli. Byli to běličí kostí, chudáci násilně odvedení z mezířečských vesnic, ujařmení v klášteře a přinucení pro klášterní předáky a jejich učedníky bělit kosti, louhovat lidské trupy v kádích a zbavovat je ohnilého masa. Práce to musila být nadmíru nechutná, ale běličí věru neměli na výběr. Buď se podvolí a budou poslušně plnit stanovenou normu, nebo budou podstoupeni krutým fyzickým trestům, neřku-li beze stopy zmizí. A nebo se sami stanou objekty své nezáviděníhodné práce. Někteří tu vydrželi celá léta. Barvitě detaily pro Nurnské nebyly zajímavé, spíše liscannorské

dobrodruhy odpuzovaly a utvrzovaly v tom, o čemž už byli pevně přesvědčeni. Tedy že s učedníky i mistry zatočili zcela po právu a nikdo je za takový tvrdý postup nemohl v budoucnu odsuzovat. Vyčistili to špinavé hnízdo od vleklé smrtelné choroby, jíž bylo stiženo. I o tom, kde se brala těla a že s nimi obchodovali Ptáčnickovi krollové, už dávno věděli. Zajímavou skutečností se snad jevilo jedině to, že představeným vanškrudského kláštera, tedy hlavou toho všeho, byl spíš Pošťák než Sebeš, ale i ten choval respekt k divokým ženám v černém, k nimž podle vyjádření dělníků choval spíše tichou hrůzu, než cokoli jiného. Ty ženy tu žily jako ozbrojený dohled a ačkoli do chodu učení podle všeho výrazněji nezasahovaly, měli se před nimi na pozoru nejen učedníci, ale i Perkelt se Sebešem. Ty ženy se tu střídaly a právě ony čas od času odvážely oživlé mrtvé v Pošťákově voze někam na sever. Jedna z žen opustila klášter před dvěma dny a Nurnští si potvrdili, že nikde, ani ve stájích, nebyl nalezen Pošťákův vůz. Vůdce rozhodl, že zajatci budou zbaveni pout a ponechání svému osudu. Doporučil těm ubohým lidem, že nejlépe udělají, když se dostaví na hrad Vrábél a podají osobní svědectví správci Otmaru Kalivodovi, a to včetně zřetelně udané zmínky, že je osvobodili právě Nurnští.

Nurnští snosili na hromadu věci, které předešlé noci ukořistili, a rozdělili si je. Kořistné peníze nacpali do toren, ale stále zbývalo mnoho, co už pobrat při nejlepší vůli nedokázali.

„Zakopeme to někde v lese a potom se pro kořist vrátíme“, navrhl Darghaz.

„Napytlujte ty zlatáky do prostěradel“, rozhodl vůdce.

Druzi učinili jak řekl.

„Mám ještě něco“, vzpomněl si Darghaz a začal hrabat v batohu, „Náký všelijaký papíry“.

Sebral je v noci ze Sebešova psacího stolu. Barbar vyňal nějaký tubus s jakýmsi velkým svitkem, který se ale už při pouhém doteku rozpadal. Pardi rozhodli, že zkoumání

přenechají na později, do civilizace. Sebešův notes v tvrdé vazbě, ve kterém zbylo jen pár prázdných listů, se také nezdál být k užitku, ale zkoumáním vytlačených propisů mohli druzi v budoucnu snad získat kýžené důkazy o jeho zločinech. A nebo také ne. Záleželo na tom, psával-li olůvkem či kusuhlí, nebo spíše brkem. Poslední písemností, kterou barbar v noci ukořistil, byl však dopis. Otakáro Vesta po listu drapl a jal se jej číst nahlas.

*Ctihodný velmistř
Horácius Tenquee
Magická universita nurnská
Nurn, Západní Gwendarron*

Ctihodný velmistře Horácie,

předem svého listu chci se ospravedlnit, že peněžní dary, jimiž po celá léta podporuji Magickou universitu nurnskou, nejsou rázu pravidelného, jak bych si sám přál. Ospravedlňuji se za obtíže, jež takto způsobuji při stanovování finančních bilancí a rozvah při velkolepých plánech, jaké ve svém osvědčeném snažení postaviti instituci na její bývalou roveň a ovšemže i o stupeň výše byste si jistě přál. Nicméně jsem obchodník a obchody ne vždy jdou tak, jak bych si sám přál. Nicméně vždy, když se obchodu daří, myslím na vás a vaše liboznné poslání a jsem hotov ve vašem bohuľilém snažení podporovat i nadále. Vždyť jsem zapřísáhlým přítelem učení a vědy, sám ve vši skromnosti oplývám jistými elevacemi a především entusiasmem pro vědění, což ale již, jak si troufám domnívat, víte. Coby osoba myšlenkově nerozlemtá a svázaná regulemi obyčejného žití vydal jsem se cestou obchodu a čísel a opustil dráhu, po které kráčíte vy. Dráhu poslání a sebeobětování pro to, aby svět teorií, hypothes a jejich praktických aplikací neustrnul na mrtvém bodě, ale setrval v pokroku. A to i přes to, že svět nevzdělaný a konkurenční tlaky Velkého laboratoria jaly se vás srážeti na kolena a troufaly si klásti vám osobně i vzdělaným elitám Vaší instituce

překážky. I proto Vás podporuji, moje drobná podpora je tím nejmenším, co pro Vás mohu činiti. Vážení přáteli, smím-li Vás tak troufale oslovovat, cením si Vaší práce, jejíž výsledky a cíle daleko přesahují čas vyměřený Vám neúprosným osudem na tomto světě. Ale pro to přeci vše činíme, každý svým dílem dle možnosti, větším či menším, pro blaho budoucích generací a neustálý pokrok.

Pane Horácie, přáteli, poukazují vám obnos čtrnácti tisíců dvou set padesáti vlanderských zlatých k vyzvednutí na Vaše jméno u Západního peněžního souručenství. Nechť tato nevýznamná kapka v moři poslouží dobré věci, tedy vzkvétající slávě Magické university nurnské, jež jest mou srdeční institucí.

Závěrem sého dopisu toužím upřesnit ještě jednu záležitost, již jsem dříve naznačil, respektivě o níž jsem se zmínil. Je skutečně mým toužebným přáním přestěhovat svoji obchodní činnost z Vlander do Gwendarronu. Ovšemže pomýšlím na Nurn, hlavní město království a velevýznamnou křižovatku světového obchodu, a s tím je spojeno i to, že bych by přenesmírně šťasten podílet se na rozkvětu Vaší instituce osobně, takřkájíc fysickou přítomností. Být při tom osobně, při tom opětovném a oprávněném rozpuku, slyšet ono jarní pučení, jehož je Universita předmětem. Rád bych byl rukou k dílu i se svými dlouholetými přáteli, jichž si osobně velice vážím a kteří smýšlejí a vyznávají totožných hodnot jako já. Učinil byste mne tou nejšťastnější bytostí pod sluncem!

*S úctou navždy Váš
Murion Sebeš
obchodník starožitnostmi a
duchovními relikviemi
Rast
Vlandry*

„Co má tohle, u všech poprděnejch Lokvartů, znamenat?“, zahalekal po

dramatické pauze Nif Bouřlivák, „Chápu to dobře, že Horácius Tenquee a Univerzita mají v tomhle řádění prsty?“.

„Kdo je ten Horácius Mrkve?“, zeptal se prostoduše Jáchym.

„Horácius Tenquee“, zamračil se Otakáro, „Velmistr Magický univerzity v Nurnu“.

„Takže ten Tenquee bude vlastně asi zločinec, že jo?“, pronesl pobaveně Fenx, který jako kdekdo z Šedovských na nurnské instituce hleděl takřkájíc skrz prsty.

„Chtěl bych zásadně varovat“, ozval se Ieronýmus, „Někdy bývá zásadní nesoulad mezim tím, co slova říkají a co říct chtějí“.

„Nevim“, přemýšlel Vesta, „Vážně nevím. Ale jedno vim jistě. Tohle je důkaz. Důkaz, kterež si žádá rozbor a zkoumání na úředních místech“.

„To jo“.

Najednou se ozvala ohlušující dutá rána a než překvapení druzi drapli po zbraních ozvala se druhá. Někdo se dobýval do brány. Darghaz byl první, kdo se vyškřábal na strážní post, a byl zasažen sprškou šípů. Když napůl lezl po žebříku zpátky a napůl padal, křičel, že venku stojí gwendarronská armáda.

„Jsme vobklíčený!“, zachroptěl barbar, když dopadl.

Ozval se další náraz beranidla a zapraštělo dřevo.

Opice třemi přískoky dosáhla strážní věže a slepý Ieronýmus se chytil za vlasy. Hlavou mu běžely opičí výjevy.

„Je tam aspoň dvacet vozbrojenců a obrovská horda civilů!“, křičel Flašinetář, „Myslím, že tam vidím toho šajbu z Delkary“.

„Chrudoš Vrhcáb!“, zvolal Vesta.

Ozvalo se opět mocné zaprašštění. Zdálo se, že vojáci zdolali první bránu.

„Co budeme dělat?“, zaječel Fenx Worna a obdařil vůdce zoufalým pohledem.

Nif nevěděl, ale nebyl s to ani pokřicit rameny.

Ieronýmus ničeho nedbal a doplouhal se k vnitřní bráně, do níž právě s ohlušující ranou narazilo beranidlo. Byl

jedním z mála, kteří si zachovali duchapřítomnost.

„Nechte toho!“, zakřičel z plných plic, jak nejhlasitěji dovedl, „Nechte toho, povídám! My tu bránu votevřeme!“.

Ozval se ještě jeden náraz, ale potom dobývání ustalo. A Ieronýmus volal z plna hrdla dál.

„Jsme lidi Otmara Kalivody, jsme lidi vrábelského správce! My jsme, u všech bohů, vaši lidi!“.

„My jsme vaši lidi!!!“, přidali se ostatní.

Kapitán Vrhcáb se mračil a poslouchal, co mu Nurnští jeden přes druhého překotně vyprávějí. Kolem stála část mužů z oddílu, který pod jeho velením zaútočil na chodůrský kamenolom a osvobodil sto sedmnáct zotročených venkovanů. Delkarský velitel byl právem pyšný na své muže a, upřímně řečeno, především na své velení, jež jeho muže přivedlo k vítězství. Utkali se s nemrtvými, s nimiž se dosud v životě nesetkal, o kterých jen slyšel. A rozprášili je s vervou hodnou gwendarronské armády. Nemilosrdně. Přišel jenom o tři muže a neztratil jediného civilistu. A teď oddíl pod jeho přímým velením získal samotný Vanškrod bez prolití jediné kapky krve.

„Když už se do toho musíte motat, měli jste vzít jazyky“, postěžoval si kapitán směrem k Vestovi.

Ostatně hovořil jenom s Vestou. Hobitovu přítomnost alespoň registroval, ti ostatní mu však nestáli za řeč. Civilisté ve válečném stavu bývají vždycky problém. Obzvláště když se sami chápou zbraní.

„Nebylo to tak jednoduchý“, namítl vůdce Nif, „Bránili se a šlo nám vo život“.

„Byli to kouzelníci“, pronesl opatrně Borůvka, „A taky nějaký jazyky máme. Tady těch sedum běličů jsme zadrželi“.

„Vysvětlíte tomu prťavému muži, pane Vesto, co to znamená, když se řekne jazyk. Vysvětlíte mu, že věžeň není žádnéj jazyk. Osvobozenej věžeň je tak nanejvýš

svědek, ale jeho výpovědní hodnota je limitovaná tím, že je to pořád jenom bejvalej věžeň. Ví obvykle leda tak hovno“.

Otakáro mlčky přítakal a Babačan bezradně pokrčil rameny.

„Vůbec jste se neměli pouštět do věcí, kterejm jako civilové nerozumíte“, postěžoval si kapitán, „Akorát jste to celý pomrvili a jazyci jsou mrtví“.

„Uklidněte se, jo!“, zahřímá Nif Bouřlivák.

„Co jste to řekl?“.

„Abyste se uklidnil!“.

„Pane Vesto! Řekněte tomu vašemu chlapovi, ať zavře hubu, nebo ho nechám zatknout!“.

Nif zbrunátněl a zařval: „Víš ty co? Víš ty co, ty tatmane? Drž hubu sám, nebo se vážně neudržíš. Já se vážně neudržíš!“.

„Zatkněte ho!“, křikl kapitán a pohlédl na své muže.

Nurnští sklopili oči k zemi a přemýšleli, kudy nejlépe utéct. Dva vojáci váhavě vykročili směrem k drzému barbarovi. Vesta pochopil, že musí jednat okamžitě, nebo dojde k masakru. Koutkem oka si všiml, jak několik rukou na obou stranách sjelo k jílčům zbraní. Zejména zaregistroval tu Nifovu a toho se vyděsil.

„Pane!“, vykřikl a postavil se před Nifa, „Jsme prostě strašně unavený, pane! Byla to příšerná a dlouhá noc...“.

Tohle Vestovi šlo. Žvanit. Vyžvanit někomu díru do hlavy.

„Strašná noc, pane, noc naplněná zvukem praskajících kostí. Hrůza! A tady nás kolohnát málem položil život“.

Nif něco zabručel a ustoupil o krok. Na nedostatku odhodlání vojáků, jimž byl směřován kapitánův rozkaz, se také podepsala únava. I jejich těla vykazovala šrámy z nočního boje a valná většina mužů Vrhcábova oddílu té noci spatřila nemrtvé vůbec poprvé v životě. Snad proto, že nemínili položit životy teď, když už je po všem, snad proto zaváhali a vrhli letmé pohledy směrem k veliteli. Ten na okamžik zaváhal.

„Pane, pojďme to probrat vo samotě a s klidnou hlavou“, navrhl Vesta, „Stranou vod vostatních, stranou tadytoho blbce“.

Nif cosi nesrozumitelně zachrčel. Tímhle svým žvaněním, i když si byl hobit plně vědom, že balancuje na ostří nože, dal ješitnému kapitánovi příležitost rozkaz neodvolat a zároveň na jeho vykonání netrvat. Dal mu příležitost se nadechnout, a taktéž všem zúčastněným.

„Poděte za mnou“.

Chrudoš Vrhcáb rázným krokem vyrazil vstříc kamenné budově vedle varaní stáje. Otakáro Vesta dlouhými komihy krátkých nohou pelášil krok dva za ním.

A tam, v klidu, kapitánovi vysvětlil, že barbar je nevychovaný blbec, který s bídou umí číst a psát, a že bude pro všechny nejlépe, když Nurnští z Vanškrodu zmizí a kapitánovi tady nechají své zajatce i zásluhy za jeho dobytí. Jinak to nešlo. Kapitán Vrhcáb pravil, že toho zpupného chlapa už nechce nikdy vidět. Rozkaz neodvolal, rozkaz platí dál. Pouze jej nebude jak vykonat. Takové ujednání se Otakáru Vestovi zdálo být v dané situaci nadmíru rozumné a prozřetelné.

„Teď se tady vyspím“, ukázal Chrudoš Vrhcáb k vyvýšenému spacímu patru, „Řekněte někomu z mejch mužů, ať mi přinesou houni a osobní bagáž“.

„Dobře, pane“.

„Jo“, zarazil jej ve dveřích kapitán, „A až se vzbudím, tak vy už tady nebudete“.

Otakáro ochotně přítakal.

Perkeltův vůz

Nurnští zvolna táhli po cestě, výhled na zbídačelý vanškrodský klášter jim zastínily první stromy lesa. Vyrazili tímhle směrem, aby kapitánu Vrhcábovi nezacláněli. Bylo jasné, že důstojník GKA se svými muži a lidmi osvobozenými z kamenolomu vítězoslavně potáhne na hrad Vrábel. A přitom se se tu někde po okolí pořád pohybovala ta divoká ženská, která před nedávno zmizela i s Pošťákovým vozem. Nenatrefili na ni Nurnští,

ani Vrhcábovo vojsko. To znamenalo, že oběma skupinám muselo něco uniknout. A dost možná něco zásadního. Kumpanie kráčela v ležerním pochodovém uskupení ochuzená o muže Krastava Klakoně. Museli se jich zbavit, když si chtěli uchovat kořist. Peníze ukořistěné v klášteře nebyli družiníci bez koní s to odnést. Dohodli se tedy s Klakoněm, že se za tučný podíl se zbylými muži připojí k Vrhcábově oddílu, odnese nepobrané zlato na Vrábel a uschová jej u pana Kalivody. Za tu dobu, kterou spolu prožili, mužům nebohého Volodara Vrábelského Nurnští důvěřovali. Bez tak jim ani nic jiného nezbyvalo. Navíc Krastav Klakon mohl Otmaru Kalivodovi vypovědět, jak události ve Vanškrodu a zásluhy Nurnských viděl on sám, kdyby se Chrudoš Vrhcáb při podávání zprávy z pole zásadněji odchýlil od pravdy. A také Nurnští dospěli k názoru, že pan Kalivoda kořist nezabaví, když toho mínění, že kapitán Vrhcáb musel už v minulosti o dění v Meziřečí ledacos vědět a přinejmenším nad tím vším mhouřit obě oči, pokud ne něco horšího. A pokud mu teklo do bot, nemohla od něj Nurnská družina očekávat nic dobrého.

Jáchym mezi osvobozenými, když Vesta o samotě rozmlouval s Chrudošem Vrhcábem, potkal člověka, kterého znával. Jmenoval se Halabuj Živec, a ten ubohý muž mu vypověděl o tvrdé práci v chodůrském kamenolomu. Na práce dohlíželi nemrtví a kostlivci také na hrubé bloky lámaný vápenec pravidelně odváželi směrem k Vanškrodu. To ale nedávalo valného smyslu, poněvadž ve Vanškrodu druzi nenalezli jedinou stopu po vozech na kámen, nemrtvých koních ani vápenci samotném. Někde tam nahoře v lesích prostě muselo být něco, čeho si pýchou nadutý kapitán Vrhcáb při svém vítězném tažení nevšiml. Proto Nurnští postavili do čela Babačana Borůvku, svého nejlepšího a zároveň jediného stopaře. Ten je vedl po vyjetých kolejích, které za sebou zanechal vůz

Cholomara Perkelta. Alespoň o tom byli přesvědčení.

Asi hodinu po poledni zaslechl bystrý Fenx Worna skřípot vozových kol a upozornil ostatní. Vůdce vydal příkaz, aby se druzi rozptýlili. Sám zalehl v houští a čekal, až se vůz dostane do přepadové vzdálenosti. Kudůk zamračeně zíral na dva tažné koně, kteří se vynořili v záhybu cesty. Na kozlíku dřepěla žena v černém.

Nif vyskočil a rozkročil se vprostřed cesty.

„Zastav! Kdo jseš!?!“, houkl družinový vůdce mocně.

Z lesa vyběhli Nurnští a v šiku se hnali k vozu, z jehož zadní části doprovázení suchým klapavým chřestěním do obou stran vyskakovali nemrtví. Žena vyčkávala, něco mumlala. Než se Nurnští dostali k vozu, postavila se jim do cesty hradba kostrounů. A bez zjevné příčiny padl k zemi vesničan Jáchym. Jeho cep plácl do šterku cesty. Než se Nurnští probili skrze kostlivce ve zbrojích, zhroutil se také Babačan. Ta ženská evidentně kouzlila, ačkoli žádný vedlejší viditelný efekt se neprojevil. A chystala se vykouzlit znovu. To už se ale ze strany proti kozlíku rozmáchl Nif zlatistým kladivem a vzduchem v mocném skoku prolétl trup druidova psa. Věrný Buk se ženě zahryzl do paže a divoce cukal hlavou ze strany na stranu. Druhá rána kladivem rozdrtila lítici hrudní koš na krvavou kaši.

Fenx Worna prohlédl padlé druhy a když zjistil, že alespoň hýbají očima, radostnou novinu oznámil veřejně.

„Ta svině je musela nějak vochromit“.

„Inu, magie je velice nebezpečný protivník“, odušil Ieronýmus, „Vystříhejte se magiků, i těch neduživých. To vám dobře radím“.

Grub věnoval slepému kouzelníkovi útrpný pohled.

Druzi shodili ostatky mrtvé ženy z kozlíku a spolu s kostmi nemrtvých je odtáhli do lesa. Potom otočili vůz a čekali, až se zchromlým pardům vrátí síla do končetin.

„Zmizelou lítici bysme teda měli a Pošťákův vozejk taky“, řekl Darghaz, „Ale pořád nevíme, kam mohli vozit ten kámen z lomu. Teda pokud' nás nějaký kamení vůbec zajímá“.

Fenx pokrčil rameny a pohlédl na vůdce. Ten ale jenom temně zavrčel.

* * *

Stopy vozu zavedly Nurnské na kraj lesa, který Nurnským odhalil výhled na vesnici srovnanou se zemí do základů. Ves to ale musela před lety být rozlehlá, přilepená k strmě se zdvihajícímu skalám Querrských hor. Babačan se vyšvihl na kozlík vedle Fenxe, aby měl lepší rozhled. Muselo se jednat o Chodůr, o tom nebylo sporu.

„Támhle se rozprostíralo náměstí“, ukázal zelenkavý druid před sebe, „A támhle vidím torzo obecní studny“.

Původně lesní cesta se změnila v cestu šterkovou. Šterk byl popelavě bílý.

V troskách Chodůru nespátřili druzi živáčka, kamenolom se musel nacházet někde dál. Kumpanie po cestě projela vsí na druhý okraj. Tam se cesta stočila k západu a kopírovala úpatí zubatých skalisek. I neškoleným pohledům bylo jasné, že tudy často projíždějí vozy. A druidovo cvičené oko v kamenné drti zřetelně vnímalo letmé stopy, které tu po sobě zanechal Vrhcábův vítězný oddíl.

Cesta Nurnskou družinu dovedla do ztichlého kamenolomu, který je přivítal strážními baráky, kolem nichž se válely nehybné kostry nemrtvých s polámanými údy. Na šedavém kameni se skvěly hnědavé stopy prolité krve Gwendarronských. Všechny padlé si vojáci odvezli s sebou. Baráky ubikací jevíly známky překotného opuštění, i tady se válely rozbité kostry. Druhy trápilo, že mezi ostatky nemrtvých objevili i ghúly. Z ghúlů na ně šel děs. Pokud někdo mohl zasáhnout do bojové formace a rozbít tak strategii útoku, byli to právě oni. Smrdutí hnusové potažení zbytky zamřelé tkáně, rozsévající okamžité ochromení a potom smrt. Jediný, kdo se ochromení stran ghúlích pařátů obávat

nemusel, byl Ieronýmus. Elf. Pro toho ale platilo riziko náhlé smrti dvojnásob. Kromě několika povozů na přepravu kamene, dřevěného soustrojí pro jejich nakládku a odstřelených kamenných bloků v různé fázi rozpracovanosti shledali Nurnští kamenolom nezajímavým. Nalezených potravin se raději vůbec nedotýkali, beztak vyhlížely prachmizerně. Snad jediným nálezem, který stál za řeč, bylo několik náloží. Grub pravil, že takové nálože se kladou do návrtných děr a odpaluje se jimi skála. Chyběly sice doutnáky, ale to nebyl problém. Nurnští měli ve svých řadách Otakára Vestu. A Grub se tvářil, že improvizovaný doutnák dokáže vyrobit také. Z návštěvy chodůrského kamenolomu zůstala jediná otázka. Kam nemrtví vozili ten kámen, když tady cesta končí? Někde museli udělat chybu.

* * *

„Neni divu, že jsem si toho z kozlíku vůbec nevším“, zvolal Borůvka ze země, po níž se šoural po kolenou, „A vo to mň to ale chápu“.

Nurnští na něj tiše hleděli a zatím nechápali, co se jim onen bodrý hobit snaží naznačit. Stáli u torza studny na bývalém chodůrském rynku a sledovali druidovo počínání.

„Tady, co je ta tráva, totiž vůbec není tráva...“.

Darghaz zvedl obočí a poněkud opovržlivě i horní ret. Fenx se na barbara obrátil a zaťukal si na čelo. Babačan se postavil a udělal několik kroků ke skalám. Brouzдал nohama v trávě, která se vlnila kolem jeho lýtek a vydávala ostrý šterkovitý zvuk.

„A tady, co je ta skála... To snad není možný...“.

Babačan se zastavil a zíral na skalní stěnu. Jáchym se k němu došoural a zdvihl ze země kámen. Hodil. Kámen zmizel ve skále a nevydal charakteristický ozvuk nárazu, ani se neodrazil zpátky. Prostě zmizel, skála jej pozřela. Náraz se ozval tlumeně až vzápětí. Druhům došlo, že to, co vidí, před nimi ve

skutečnosti vůbec není.

„A do prdele...“, sykl Grub.

Jáchym šťouchl do skalní stěny dřevec a ten tam prostě zmizel.

„Necháme tady vůz a vyrazíme pěšky“, rozhodl vůdce a srovnal kumpány do bojového hrozu. Tušil, že tam za iluzorní stěnou číhají na Nurnské vážné potíže. Postupně druzi pronikli horninou a ocitli se ve valem se zužující skalní soutěsce. Šterková cesta vedla jejím středem. Tak tudy se tedy vozil kámen z nedalekého lomu, tahle stopa unikla Vrhcábovým mužům! A nechybělo mnoho a unikla by i Nurnským. Druzi se zastavili až v místě, kde se soutěska rozevřela do široké rokliny sevřené ze všech stran vysokými skalami. Na protější straně stála tichá pevnost vystavěná z bělostných vápencových kvádrů. Všude vládlo hrobové ticho.

Útok na Chodůrskou pevnost

Družina se stáhla zpátky do soutěsky a vyslala průzkumníka na výzvědy. Nífovi muži zvolili nejlépe jak mohli, vybrali slepého Ieronýma. Ieronýma Flašinetáře, Revenanova učně. Kouzelníka ulice. Mrzáka, postradatelného, mohl by se dovítat leckterý nezasevěnec. Hubený elf odtápal soutěskou vpřed tažen agilním opičákem, svým vidoucím animáliem. A tam u ústí rokliny se zastavil a zaposlouchal. To mrtvolné ticho věstilo potíže.

„Okulus bulvus incarnatus...“, procedil Ieronýmus skrz okoralé rty.

Účinek kouzla nebyl pozorovatelný cizím pohledem, ale v elfově hlavě se rozjasnilo a vyvstaly barevné obrazy. Transparentní epicentrum zbytnělé energie se stalo jeho novým, neopičím okem. A Ieronýmus silou vůle pohnul okuloidním oblakem vpřed vstříc bělostné pevnosti. Vzápětí se zneviditelnal sám a bedlivě sledoval výjev, jenž mu ta věc, pomalu plynoucí k hradbám, vnukala. Vysoká hradba dělila roklinu napříč po celé délce. Žádné věže

ani střechy budov, jen železem pobitá masivní brána z bytelného vlhkostí nasáklého dřeva. Brána zela pevně zavřená vprostřed hradby z bílých kvádrů. K bráně vedl široký bytelný dřevěný mostek bez zábradlí. Klenul se nízko nad příkopem plným řídkého šedavého bahna, jímž probublával plyn. Ieronýmus poručil neviditelné bulvě, aby vystoupala nad hradby a překlenula je. Jak stoupala podél brány, Ieronýmus si všiml nápisu z vybělených rzivými hřeby přibitých lidských kostí. Chodůr.

* * *

Suchý hlas neviditelného kouzelníka popisoval druhům, co průzkumník na vlastní magické oko viděl. Pevnost za zdí sestávala ze dvou nevzhledných podélných budov s plochými střechami vysypanými vápencovou drtí. Budovy vlastně obemykaly koridor o šíři dvaceti sáhů, který se táhl až daleko ke skalní stěně. Na placu slepý kouzelník napočítal velké množství ozbrojených kostlivců a několik ghúlů. Do budov vedly otvory bez dveří, ale jelikož uvnitř panovala tma, nemělo smyslu tam bulvu posílat. Stejně by Flašinetář nic neviděl. Ještě upozornil, že ve skalní stěně tam, kam vede cesta, ústí široká štola. A vlevo se otvíral pohled do malé slepé rokliny, kde bývalý Revenanův učedník spatřil plachtový stan a další nemrtvé. Ieronýmus měl pocit, že nemrtví, ač bulvu nevidí, na její přítomnost přesto nějakým způsobem reagují. Navíc se nachýlil čas jejího rozpadu. Kouzelník se tedy rozhodl průzkum ukončit. Věděl toho už dost.

„Stojíme na křižovatce, chlapi“, pravil Ieronýmus, „Buď to to celý necháme být a vrátíme se na Vrábel, nebo se podíváme do tý štoly. A to znamená projít skrzeva Chodůrskou pevnost“.

„Já bych šel dál. Jsme přece hrdinové, ne?“, ozval se Babačan, „Můžeme tu pevnost vystřílet“.

„Dyt' máš jenom tři šípy...“, namítl Fenx.

„To je pravda. Ale i s třema šípama se dá udělat hodně muziky...“.

Nastala dlouhá rozprava, při níž

padala spousta šílených i méně šílených nápadů. Například napěchovat Pošťákův vůz výbušninami z kamenolomu a poslat jej proti bráně. Ale kdo by seděl na kozlíku, to nebylo jasné. Babačan navrhl spolehnout se na inteligenci tažných koní a poslat doutnající vůz bez vozky. Tvrdil, že taková valaši bývají schopní držet se cesty sami.

„A co když se zastavěj?“, zdvihl obočí Grub, „A nebo co když se votočej a poklušou přímo k našemu ležení?“.

„Můžeme utýct“, odvětil druid, „Můžeme prostě utýct a vrátit se, až to buchne“.

Ať tak nebo tak, vůdce už se rozhodl. Oznámil pardům, že stojí za to se o dobytí pevnosti alespoň pokusit. Neměl vůbec náladu táhnout se na Vrábel a potkat se tam s arogantním Chrudošem Vrhcábem. Barbar přemluvil kouzelníka, aby poslal neviditelnou opici na podrobnější průzkum ohledně zpřesnění odhadu počtu nepřátel. A Grubovi dal za úkol pro jistotu uvést nálože do stavu připravenosti, tedy vyrobit a připevnit doutnáky.

Asi před půl sedmou bylo opičí animalio ve zdraví zpátky a Ieronýmus upřesnil počet nemrtvých. Napočítal devětapadesát kostlivců a ghúlů a dvě nemrtvé haterie. A k tomu ještě jednu živou bytost, lítici s nakrátko okudlanými rezavými vlasy.

„Máme na to maximálně tři hodiny, potom padne tma a jsme v řiti“, upozornil Otakáro Vesta.

„Přesně tak“, přitakal Babačan Borůvka, „Měli bysme kousnout do shnilého jabka“.

Vůdce přitakal.

„Vezmeme vůz?“, zeptal se Grub.

„Ne“, zavrtěl hlavou Nif, „Pudeme pěšky. Jseš schopnej vodevřít bránu, Ieronýme?“.

„Snad jo“.

„Tak deme na to...“.

* * *

Bojová formace Nurnských se zbraněmi v rukou přeběhla roklinu a kročeje

druhů zaduněly po trámové mostku.

„Do toho bláta bych teda nechtěl žuchnout“, ohrnul nos Fenx Worna, „Kdo ví, jak je to hluboký“.

Ieronýmus vnímal, jak se jeho neviditelná opice přehoupla přes zeď. Střechy budov byly stále prázdné. Usmyslel si, že právě tam se vrátí, až padne brána. Potom přiložil dlaně na železné obití vrat a tiše zamumlal. Ozval se dutý úder. Darghaz strčil prsty do šterbiny mezi veřejemi a zatáhl. Nif se chopil druhého křídla. Zakrátko Nurnští vhrézli do temnoty průjezdu a hrnuli se k dennímu světlu na jeho konci, kde se míhaly siluety kostrounů.

„Do nich!“, zařval Nif a rozmáchl se kladivem.

* * *

Masakr, který nastal, se dá popsat jenom stěží. Nurnští vtrhli doprostřed koridoru mezi budovami a střetli se s prvními nepřáteli. Zvuk boje zanedlouho přivábil ostatní chodůrské nemrtvé a ti se brzy začali hrnout otvory z hranatých budov vlevo a vpravo. Potom se ale stalo něco, co Nurnští nečekali. Na mostě se ozval dusot. Tam nikdo být neměl, tam měl být vzduch čistý. Ieronýmus brzy zjistil, kde se noví protivníci vzali. Opičák, dřepící na hradbě, mu vnukl obrazy nemrtvých drápajících se na souš z řídkého bahna obranného příkopu. V čele zabahněné masy kostí a smrdutých tkání se hrnuly zamřelé haterie. Nurnská družina se dostala do kleští, z nichž nebylo úniku. Druzi se scukli do zoufalé formace a Otakáro Vesta přečetl svitek ochrany proti nemrtvým. Stihl to tak tak. Mezitím dorazily kostlivé posily z roklinky a ta zrzavá žena, která vyběhla po schodišti na střechu, se nad semknutým hroznem Nurnských vztyčila proti obloze. To právě z její hlavy přišlo protikouzlo. Že ochrana není funkční, zjistili Nurnští okamžitě, co je zbraně a pařáty nepřátel začaly drásat na kusy.

Otakáro Vesta okamžitě pochopil, kolik uškodilo. Ta ženská kouzlila, mohlo tedy být ještě hůř. Vypražil směrem k siluetě lítěce mocný svazek blesků ze slunečního prstenu.

Zrzavá se s bolestivým vyjeknutím zhroutila. Vzápětí pyroforovi stehnem projela ostrá bolest a ta bolest jej vrátila do bezprostřední reality. Tady šlo o holý život. Na hledání dalšího ochranného svitku v batohu nebyl čas. Hobit provedl teleport na střechu budovy, který jej doslova vyrvál z bezprostředního polibku smrti. Na střeše vytáhl kuši a jal se neúnavně pálit. A hlavně všechno viděl přehledně z nadhledu, všechno to, co ti nebožáci dole v chaosu bitevní vravy vidět nemohli. Rozpadlý hrozen Nurnských kolem Darghaze a Nifa, kteří stáli jako skály. Než padl první. Grub se zhroutil a zmizel mezi komfahajícími se údy nemrtvých. Jeho tělo pohltil shluk oživlých tkání. Vzápětí se zhroutil venkovan Jáchym. Sesul se pod nohy ghúla, který jej zbavil vědomí. Nemrtví se přes něj přelili jako lavina.

Ieronýmovi došlo, že je zle. Ve zlomovém okamžiku z posledních sil vyštěkl formuli a mimoděk přivřel víčka slepých očí v očekávání smrtonosné rány. Štěstí stálo, na rozdíl od jiných, při něm. Zmizel a zhmotnil se na střeše blízko hobitího ostřelovače, který v náhlém úleku sprostě zaklel. Vesta si všiml, že Fenx v beznaději hodil ohnivou hlinu, která vzápětí detonovala. Výbuch rozmetal úlomky kostí, ale zranil i mnoho vlastních. Babačanu Borůvkovi prošly ghúlů pařáty skrz mechovou zbruj. Hobit vytřeštil oči a bezvládně se zhoupl v bocích. Potom jej pozřela masa. Ozvala se další detonace. To Fenx Worna z posledních sil metl ohnivou hlinu proti hateriím, jejichž obnažená žebra pokrytá blátem se rozléta kolem. Otakáro vystřelil tím směrem a dával si pozor, aby nezastřelil někoho ze svých jako prašivého psa. Když hovoříme o psu, Babačanův věrný pes Buk vyskočil z chumlu a zahryzl se do krku ghúla, stojícího nejbližší místu, kde dříve stával jeho pán. Proti pařátům, jež se cvičenému zvířeti zaryly do masa, neměl pes šanci. Nestihl vydat ani bolestné zavytí a Bukův trup odlétl stranou. To, co zdola nebylo dobře rozpoznatelné, už Vesta zřetelně vnímal a vnímal to i slepý Ieronýmus skrze opičí oči.

Řady nemrtvých detonacemi viditelně prořídly a zdálo se, že přeci jen z téhle beznadějné skrumáže někdo vyvázne živý. Vypadalo to tak do okamžiku, než se zhroutil Darghaz. Chvilí na to nemrtvý dav pozřel malého Fenxe a obklíčil družinového vůdce, Nifa Bouřliváka. Barbar byl brunátný v obličejí a rozmachoval se kladivem, které i v ubývajícím dni pořád házelo leskem a úlomky kostí. Kostí se kolem osamělého válečníka vršily a jemu docházel dech. Otakáro cílil především na ghúly, kteří mohli dílo zkázy ve zlomku mihnutí oka dokonat. Zdálo se, že je vše ztraceno.

Otakáro Vesta přerušil palbu a tiše zíral dolů.

„To snad není možné“, utrousil Ieronýmus a přivolal opičáka, „Kdyby mi tohle někdo vyprávěl u vohně, tak mu prostě neuvěřím“.

Na nádvoří, utopen po kolena v hromadě kostí a zteřelých tkání, hromotluk ještě mechanicky několikrát promáchl kladivem, i když už nebylo koho udeřit. Nebýt té roztančené zbraně, vypadal, jako že se brodí. A on se vlastně skutečně brodil, brodil se ven, pryč z toho hnusu. A jak mu povolna došlo, že je po boji, začal řvát. Vykřičel nahromaděný stres okolním skalám.

Chodúrská pevnost byla definitivně dobytá, zbavena nečistých na věky věků. A Nurnští zaplatili krvavou daň ve formě šeredných zranění a smrtelné únavy. Nejhorší ale byly ztráty na životech, které však vzhledem k tomu, co všechno se stát mohlo, byly co do rozsahu vlastně malým zázrakem. V boji kumpanie přišla o nezkoušeného Jáchyma, což vlastně ani družiník nebyl. Druhá a poslední ztráta z onoho ohledu také nebyl družiník. Zranění Babačanova psa Buka se i na zběžný pohled ukázala být neslučitelná se životem. Ostatní dobrodruzi, stížení umrtvujícím ghúlím ochromením, postupně nabývali vlády nad svými údy. Když se probral Babačan Borůvka a zaštkal nad

osudem svého čtyřnohého přítele, jal se činit, co uměl nejlépe. Zaléčit utrpěné šrámy všem potřebným. Fenx Worna našel ve stanu lítice toulec s šípů. Šípů se teď cenily nad zlato. Po sedmé hodině večerní Nif Bouřlivák, kterým dosud zmítaly emoce, zavelel k seskupení do bojové formace. Cítil, že družina se nalézá na dosah zlu a nemínil nechat zlo beztestně vyprchat.

„Do štoly! Šturmem!“, houkl vůdce družiny.

Nebožtík Jáchym zůstal ležet tam, kde padl.

Rmutný úžlab

Kumpanie kráčela širokou šestisáhovou štolou vpřed. Z toho tmavého místa šel na Nurnské děs. Někdo si dal tu práci, aby nechal stěny obestavět bělostnými vápencovými kvádry. Pod nohama reků křupal bílý šterk s úlomky kostí. Otakárův meč, meč sensitivní na přítomnost nemrtvých, bez ustání žhnul a velice záhy se ukázalo, proč. Z výklenků ve stěnách chodby trčely unyle se komíhající údy, kostlivé spáry, nohy a neidentifikovatelné kosterní ostatky držící kostěné pochodně. Pochodně nehořely plamenem, ta skeletální torza byla porostlá plísní, houbou, která vydávala chabý zelenkavý přísvit. Jako svítící dřevo v močálech, jako přízračné řitky světlušek, bahenních brouků. Dvě zelenkavé komíhající se řady vytyčovaly tvar chodby před nimi. Grub objevil zajímavost - řadu návrtů v obou stěnách. Usoudil, že se jená o návrtů připravené pro odpal chodby. Průměr děr odpovídal průměru náloží zabavených v kamenolomu.

„Myslíš si, že tady chtěli razit boční chodby?“, zeptal se trpaslíka Fenx Worna.

„To by se asi nezabývali vobezdívkou“, zavrtěl hlavou Grub.

Druzi se usnesli na nejpravděpodobnějším vysvětlení. Návrtů tu zely jako defenzivní opatření. Kvůli alternativní možnosti rychle zavalit chodbu.

„Jdeme dál“, zavelel Nif.

Ve tři čtvrtě na osm Nurnské chodba dovedla do rokliny v klínu rozeklaných skal. Slunce už zmizelo někde za obzorem, ale stále vládlo sporé denní světlo. Dnem rokle při pravé skalní stěně povolna stoupala široká šterková cesta, jejíž hranu lemovaly tesané patníky. Cesta se nad dnem rokle zdvihala výš a výš na podezdívce z bílých kvádrů. Skalní roklina se táhla takřka míli a v místě, kde cesta opět mizela ve skále, se druzi nacházeli hrubým odhadem patnáct sáhů nad rozeklaným dnem pokrytým kamením a křovisky.

„Stoupáme do hor“, vyřkl Darghaz nahlas to, o čemž ostatní uvažovali potichu.

V některých výklencích držely pochodně i kompaktnější pozůstatky trupů s lebkami. Podle cárů ošacení druzi usoudili, že se jedná o rozlámaná a dosluhující torza vesničanů nebo dělníků z chodúrského kamenolomu. Některé pačmáky se jevily mechanicky natolik obroušené, až pozbyly tvaru. Nebýt jejich skeletální podstaty, dalo by se říci obroušené na kost.

Ozvěna k Nurnským přinesla vzdálené zvuky jedoucího vozu. Klapot kopyt. „Zalehněte a nehejbejte se!“, sykl Vesta.

Nurnští si polehali a vyčkávali. Asi padesát sáhů před nimi vůz zastavil.

„Proč, u všech d'asů, stojí!?!“, zabručel nespokojeně Nif.

„Asi proto, že jsme zapomněli zhasnout“, zašeptal Babačan a otočil se na Gruba, před nímž stála na zemi žhnoucí lucerna.

Trpaslík zaklapl okenice.

„Teď už to klidně můžeš nechat rozsvícený“, vyhrkl Fenx, „Beztak pudeme do šturmu“.

„Šturm!“, vykřikl Nif, když se opět rozjasnilo.

A vyrazil příkladem vpřed.

Vozy byly dva a byly plné kostlivců, kteří z nich rázem vyskákali. Kostlivci ve

zbrojích však nebyli pro Nurnské vážnější překážkou. Nurnské mohli ohrozit ghúlové, obklíčení, nebo sebe sama. Kostlivci v malém počtu v zásadě nikoli. Po pobití nepřátel si druzi uvědomili, že tihle koně už jednou zemřeli a někdo jim později násilím vrátil život. A vozy nesly stopy vápence. Tyhle vozy vozily kámen. Teď však byly prázdné. Gwendarronští rekové nechali vozy i s potahem být a táhli dál. Soumrak je přivítal v dlouhé hluboké roklině. Byli k smrti unavení a vůdce rozhodl za zostřených hlídek rozbít ležení. Rokle skýtala tu výhodu, že dobře nesla zvuk. Kdyby se někdo z útrob hor vpředu nebo vzadu vynořil, ozvěna by jeho příchod přinesla s dostatečným předstihem. Pro jistotu si Nurnští připravili únikovou cestu na dno rokle. Přivázali k patníku lano a druhý konec shodili dolů. Noc přečkali v poklidu, jejich spánek rušil jenom šelest křídel netopýřů.

Necelé dvě míle podzemní chodbou přivedly Nurnské na její konec. Že je chodba přepažena, poznali podle zelenkavého oblouku unyle komíhajících se pochodní. Když na konec chodby dopadlo světlo lucerny, druzi seznali, že chodba je přepažená zdí z kvádrů a uprostřed zejí dvoukřídlá vrata. Ve výšce hrudi se v levém křídle nalézalo zavřené okénko. Na oblouku nad vraty se skvěl nápis z holenních kostí.

„Rmutný úžlab...“, přelouskal nevzhledný nápis Fenx.

Zpoza zdi se ozývaly tlumené ozvuky úderů kamene či kovu o kámen.

„Co si mám představit pod pojmem úžlab?“, zeptal se Ieronýmus.

„A co teprva znamená rmutnej?“, chtěl vědět Darghaz.

„Tady musí žít nějaký úchyl“, pravil Otakáro.

„Hlavní je, jak tam vlezem a ne, jak se to tady jmenuje“, houkl Nif a otočil se na kouzelníka, „Ieronýme, nemohs bys...“.

„Ale to víš, že moh...“, odvětil Slepý, „Jen si napřed něco zkusím“.

A zamumlal. Nastala chvilka ticha, kterou završilo elfovo nespokojené zavrčení.

„Tak co?“.

„Nic. Zkusim teda vtevřít ty dveře“.

Zamumlal formuli, ale pověstné cvaknutí či bouchnutí závory verbální zaklínání nenásledovalo.

„Taky nic?“.

„Nic“, pokrčil rameny Ieronýmus.

„Tak nám nezbude než vychovaně zaklepat“, vykročil vpřed Fenx Worna a rozmáchl se zbraní proti dveřím.

Nurnští utvořili půlkruh a tasili čepele. Fenx způsobil hluk, ale dveřím neuškodil. Jeho opakovaná snaha vyšla naplano. Náhle se však otevřelo okénko a vykoukla bledá kostnatá lebka s chrouny přilepených rezavých vlasů. Kudůk začal kostlivci meč mezi krční obratle a oddělil hlavu od těla. Lebka dopadla na zem a rozkrápla se. Za bránou byla tma, ale tam dál, pár desítek sáhů odtud, Nif spatřil denní světlo. Musela tam být další roklina a odtamtud ozvěna přinášela zvuk práce kameníků.

Průzor ve vratech byl malý, ale hobit by se tam vešel.

„Udělej mi stoličku, vůdče!“, křikl Vesta v náhlém hnutí myslí, „Dělej!!!“.

Nif nastavil chlupaté tlapy a Otakáro se hbitě vyšvihl do otvoru. Potom se zasekl o batoh. Nemohl dopředu ani zpátky. A na pozadí vzdáleného světla z rokle v naprosté tmě zíral na míhající se siluety páchnoucích protivníků.

„Kurva!“, zaječel hobit, když mu došla osudová chyba, „Pomožte mi někdo!“.

Ieronýmus se dotkl Darghazova ramene a barbar zmizel. Fenx se vrhl k zaklíněnému pyroforovi a serval mu batoh ze zad. Ieronýmus vztáhl magický transfer na Nifa. Když se Vesta uvolnil a dopadla druhé straně na zem, ucítil ostrý puch opičiny a bolest v zádech. To Ieronýmovo animalio proskočilo oknem a dopadlo na hobita. V následném skoku zrzavé zvíře objalo

kostlivce, který se hnál k pyroforovi, a zahryzlo se mu mezi lopatky. Ozval se třeskot zbraní, Darghaz s Nifem se v příšeří střetli s protivníky. Vesta vyskočil na nohy a vyhodil závoru z háků. Otevřená pravá veřej dveří vpustila zbytek Nurnských a především světlo z Grubovy lucerny. Světlo obnažilo zápasící postavy a široká schodiště vlevo i vpravo, odkud se hrnuli další nemrtví. Mezi nimi se hýbalo to, čeho se Nurnští obávali nejvíc. Ghúlové. V okénku se uhnízдила podmračená tvář Fenxe Worny. Na výšku to měl tak tak, ale mohl vcelku bezpečně střilet. A tak pálil, seč mohl. Za cíle si vybíral především ghúly. Stejně tak činil Otakáro Vesta. Pod obávanými ghúlymi pařáty padl barbar Darghaz, vzápětí Babačan Borůvka. Ale Nurnští nepropadli malomyslnosti a brzy nepřátele pobili.

Nedělo se nic. Ozvuky bušení kamene o kámen před nimi nenabýly na intenzitě ani neustaly. Druzi se tedy stáhli za bránu a odvěkli tam své zchromlé druhy. Zdálo se, že nemrtví tam v rokli buďto prudkou šarvátku nezaregistrovali nebo jsou prostí inteligence. Na každý pád kumpanie oddychový čas potřebovala jako sůl. Pyrofor rozložil destilační soupravu a zažehl kahanec. Vůdce čekal, až se nehybní pardi proberou. Fenx Worna ostražitě číhal na stráží u okénka. Druzi sípavě oddechovali opření o vrata, zírali na modravý plamen Otakárova kahance a hádali se o plánu. První obrysy plánu zněly šíleně. Obětovat vůdce a poslat ho do rokliny samotného. A teprve v případě potřeby mu vyběhnout na pomoc. Tedy víceméně zopakovat to, co se neplánovaně odehrálo v Chodůrské pevnosti. Ale nakonec zvítězil druhý, promyšlenější plán. Obětovat opičáka. Poslat ho na průzkum. A tak se i stalo. Ieronýmus opičáka zneviditelnal a vnukl mu mimosmyslový příkaz. Během čekání na probuzení ochromenců Ieronýmus Flašinetář šeptem popisoval, co opičák viděl.

Tam, pár desítek sáhů před nimi, se otevírala rozšiřující se a velice dlouhá rokle. Na její konec animalio nedohlédlo, neboť

rokle se v klínu skal v pozvolném oblouku stáčela. Cesta dál vedla po její pravé straně a stoupala po kamenné podestě setrvale vzhůru. Druhá cesta vlevo prudce klesla dolů, aby se dál rozplizla a vytratila v kamenitém dně. Rmutný úžlab byl nesporně místem, kam se vozily kamenné bloky z chodůrského kamenolomu. A zde byly bloky rozbíjeny a tesány do konečné podoby hladkých kamenných kvádrů, desek a patníků. Animalio vnuklo svému pánu i podoby kamenných soch v různé fázi rozpracovanosti. Ale především mu vykreslilo výjevy obrovského množství nemrtvých, stovek kostlivců, výjevy jejich polámaných torz bušících neúnavně perlíky do bělostného kamene. Dno rokle bylo pokryto šterkem, vápenným prachem a zbytky kostí.

„Na tohle nemáme“, zbledl Nif a horečnatě přemýšlel, zda nakonec není na čase zahodit minulé křivdy a obrátit se na kapitána Vrhcába. Ieronýmus ale řekl, že naprostá většina kostlivých kameníků jsou torza neschopná pohybu. Připomněl, že kdyby skelety pohybu schopné byly a měly navíc touhu zabít, už by touhle dobou byla kumpanie roztrhaná na kusy. Potom ohlásil, že opičák spatřil vozy a nakládací soustrojí. A upozornil, že po obou stěnách soutěsky se táhnou řady oken, v nichž zahlédl mihnout se střelce.

Tam musej vést ty boční schodiště“, řekl Grub, který pokradmu sledoval pyroforovo počínání nad kahancem s destilační kolonou.

Z ghúlího ochromení se probral Babačan Borůvka a chvíli po něm i Darghaz. Grub navrhl Vestovi, ať už to zhasne.

„Jo, tak cesta dál nevede“, ucedil najednou Ieronýmus a viditelně zbledl.

„Cos viděl?“.

„Dva kostlivý varany s varanojezdčema... A další ghúly... Vynořili se odněkad ze zadu a valej se sem“.

„Můžeme je nalákat sem k vratům a odpálit ty vejbušniny“, navrhl druid Babačan.

„Ty ses asi dočista pomát!“, zaškaredil se Grub.

„Přes tyhle vrata by varani nemuseli projít“, pravil Nif Bouřlivák, „A nebo je tady aspoň budeme krájet postupně“.

„To by šlo“, přitakal Darghaz, „A úniková cesta je bezpečná“.

Otakáro upozornil, že o útěku při předešlých střetech s ghúly většinou nemohlo být řeči, poněvadž by to znamenalo obětovat ochromené. Druzi nicméně tasili čepele a připravili se na střet. Opičákův puch oznámil, že družina je kompletní. Jenomže útok nepřicházel. Ieronýmus poslal animalia na další obhlídku. A ohlásil, že varanojezdci číhají u ústí rokle a nezdá se, že by plánovali se hnout dovnitř. Průzkumem boční chodby objevil hordu kostlivců v levé postranní chodbě za podzemní prostorou.

„Nešlo je spočítat, světlo tam proniká jenom těma voknama ze strže... Evidentně na nás číhají...“.

„Mohli bysme vlítnout na ty kostrouny v chodbě“, navrhl Fenx, „A potom pěkně z vejšky postřílet ty varaniska tam dole“.

„Je nás sedum, jenom pouhejch sedum“, plácl se nevěřičně do čela Grub, „Sedum praštěnejch blbců. A vy chcete jít v sedmi proti stovkám nemrcouchů do rokle s nejasným koncem!? Není už vážně na čase povolat armádu?“.

„V průseru můžeme vzít kramle“, namítl Babačan.

„Když vezmeme do zaječích, nutně se rozdělíme na ty pomalejší a rychlejší“, řekl Darghaz, „A musí ti bejt jasný, v který skupině budeš ty“.

„A taky na ty vochromený...“, upozornil zamačeně hobit Vesta.

„Takovej je holt život dobrodruha“, přilil oleje do ohně pomalu stoupající hysterie slepý Ieronýmus.

I jemu bylo naprosto jasné, ve které skupině by se ocitl on sám. Možná by vytvořil skupinu samostatnou. Tu nejpomalejší.

„Žebrat na Vrábel nejdu... Ještě ne...“, zatvrdil se Nif, „Pudeme na šurm. Levou chodbou“.

„Dobře. Rozdám všem nějaký lektvary“, ozval se Otakáro, vytáhl lahvičky z barevného skla a předal je Grubovi, ať je uvážlivě rozdělí.

A potom pravil, že tady a teď se právě propíjí bezmegy v hodnotě ročního rozpočtu Liscannoru a že Liscannor je poměrně bohatá vesnice. On jako starosta to samosebou musí vědět.

Vůdce rázným gestem utnul plané dohady a postavil druhy do formace. Vysvětlil, jaký má plán. Liscannořané zažehli druhou lucernu pro případ, že by se první rozbila. A potom vyběhli po schodech do strážní prostory, kterou záhy obsadili. Nif samotný a potmě vtrhl dochodby. Orientoval se pouze podle světla padajícího linií oken s rozestupy mezi pětadvaceti a padesáti sáhy. Skupinku číhajících kostlivců, o níž druzi věděli z opičího průzkumu, rozbil na padrť během mžiku. To mu dodalo odvahy a bojové euforie. Kráčel opatrně dál, nikde nic. Rozhodl se, že vyhlédne oknem ven, ale už to nestihl. Odněkud ze tmy přilétla salva kostěných šípů. Takovou mordu nečekal. Druhá salva jej srazila na kolena. Bojová euforie vysublimovala.

* * *

Nif vpadl do záře lucerny a připomínal krvavého ježka.

„Do hajzlu!“, řval barbar jako pominutý, „Do vopičího hajzlu!“.

Darghaz se s napřaženou čepelí vrhl do chodby, Otakáro Vesta s Babačanem za ním s ohnivými hlinami v rukou. Dva kroky za nimi Fenx Worna. V rukou to samé. Výbušniny s tajnými Vestovými přísadami zbytnujícími účinky proti nemrtvým. Kudůk se zastavil u prvního okna a to, co se odehrálo tam vpředu, registroval jen mimoděk. Tedy střelbu a výbuchy. Jeho vyděsilo něco jiného. Varani obklopení ghúly vtrhli do útrobu skály. Tedy se Nurnští opět dostali tam, kam nechtěli. Do kleští, do beznadějného obklíčení. Worna neváhal a metl z okna hlínu, kterou třímál ve zpoceně dlani. Podařilo se mu zasáhnout jen toho druhého z ještěřů. Ale

nezabil. Ocas kostlivého zvířete pozřela temnota štol.

„Jsme vobklíčený!“, zařval Šedovan z plných plic, „Jsme dočista vobklíčený!“.

* * *

Kumpanie se srotila ve strážní prostře. Chodba byla čistá, tedy čistá potud, kam až se Darghaz s Otakárem a Borůvkou dostali. Ke skupině kostlivých lučistníků, již rozmetali výbuchy a střelbou. Ale sami byli zranění a Nif tam daleko v zádech taktěž. Pokud před nimi hluboko v chodbě někdo zůstal, mohl se tu kdykoli objevit. Ale varanů s prstencem ghúlů kolem se obávali víc, než střelajících kostlivců. Varani jim navíc blokovali to nejdůležitější. Ústupovou cestu. Bylo zřejmé, že olbřímí ještěři se do postranních chodeb skrze schodiště kvůli svým proporcím neproderou. Dalo se tedy očekávat, že číhají na jediném smysluplném místě - před bránou do Rmutného úžlabu.

Nurnští se srotili. Nejdřív požili lektvary, takřkajíc prolili hrdly liscannorský rozpočet. Metli ze schodiště třaskaviny a poté, co se ozvaly detonace, vrhli se dolů. Vpředu Darghaz s Nifem jako pilíře formace, po stranách střelci Vesta s Fenxem a Grubem. Ieronýmus se boji raději vyhnul, jako slepý by ve zmatku jediné přišel k úhonně od nepřátel či od vlastních. Babačan váhal a když zaslechl, že se pod schody rozpoutala bojová vřava, vytáhl trojzubec. Vnímál nadšený výkřik kohosi, kdo evidentně řal drtivěji než čekal. Hobit s tlustým ratištěm trojostné zbraně v ruce propadl pocitu moci a rozeběhl se po schodech dolů. Pařát ghúla, který se lesnímu muži postavil do cesty, byl však rychlejší a Babačanův mozek přestal ovládat tělo. Druid dopadl mezi kosti oživlé i nehybné a zrakem, kam až mu oční důlky dovolily, sledoval divoký rej nohou, obutých i neobutých. Potom mu výhled na míhajících se končetiny zastínilo vršící se úlomky kostí.

O patro výš

Druzi počkali, až nebohy Borůvka

procitne, Otakáro mu prolil hrdlem olejovitou tekutinu z umatlaného flakónu. Zelenkavý hobit se posadil, hrábl po ratišti trojzubce a rozhlédl se po svých pardech. Ti už evidentně byli domluvení a chystali se do pochodové formace. Z Rmutného úžlabu sem doléhaly údery perlíků stejné intenzity jako dříve. Žádný další nepřítel se neobjevil. To znamenalo, že většina oživlých skeletů byla předurčena pouze pro kamenickou práci a nebyla nadita inteligencí, natož inteligencí vlastní. Kostlivci se drželi svěřeného úkolu a zdáli se vykonávat příkázanou práci do samého rozpadu v kostní moučku. Druzi ve formaci se chopili nařezaných kousků lana, Grub třímál lucernu a Ieronýmus vyvolal kouzlo. Formaci obestřela temnota. S ní zaniklo i světlo. Babačan se zařadil do hrozu a Nif vydal příkaz k postupu vpřed. Nurnští táhli dlouhou chodbou vedeni světlem pronikajícím proraženými okny zvenčí. Chodba byla prázdná a vedla v pozvolném záhybu půldruha míle. Muži napravo občas vyhlédli ven, shlíželi na dílo urputných kameníků. Ti zručnější kromě bílých kvádrů a patníků tesali z vápence sochy, mužské postavy v pláštích. Cesta při protější stěně soutěsky stoupala, už se tyčila ve výšce více než dvaceti sáhů nad dnem rokle. Ve dvou řadách oken naproti Nurnští zahlédli tu a tam mihnutí bílé lebky. Fenx si všiml kostěných luků.

„Nad náma je druhá chodba. Musíme se dostat vejš“, sykl Darghaz.

* * *

Nurnští došli na slepý konec štol. Čekali schodiště, čekali číhajícího nepřítele, ale fakt, že chodba náhle skončí, je upřímně překvapil. Přišli i o temnotu, účinek kouzla prostě pominul. Podle polohy slunce nad roklinou mohlo být krátce po polednách. Fenx Worna upozornil, že cesta naproti mizí přepažená těžkými vraty ve skále.

„Asi musíme tamtudy“, ukázal na cestu vedoucí při skalní stěně.

„Tamtudy neprojdeme“, zavrtěl hlavou Grub, „Než bysme přeběhli k vratům,

postříleli by nás z těch voken. A pokud by se nám to nějakým zázrakem přesto podařilo, přes ty vrata se nedostaneme“.

„Tam by nás ustříleli nás tuplem“, pravil Nif.

Fenx se posadil na okenní římsu a vyklonil se ven. Oznámil, že nahoře asi pět sáhů nad sebou skutečně vidí okno štol.

„Musíme se nějak dostat nahoru“.

Babačan upozornil, že naproti v oknech se objevilo několik kostlivců s luky. Prázdnými očnicemi zírali směrem k nim.

„Věděj vo nás...“.

Potom se rozzářil Otakárův meč.

„A sou i nad náma...“, pravil pyrofor a pohlédl ke stropu.

„Nahoru se nedostaneme“, pravil Ieronýmus, „Nemůžu vás tam dostat, když nevím, jak to tam vypadá“.

„Co tam poslat tu tvoji vopici?“, zdvihl obočí Darghaz, „Ta by to mohla dokázat“.

„Vopici vobětovat nehodlám. Vopice jsou moje voči...“.

Fenx Worna, kudůk ze Šedova s minulostí přikrytou temným stínem pochybností, se podrbal v křtici.

„Já bych tam asi vylízt dokázal“.

„Stěna je kolmá, padá dolu skoro třicet sáhů“, vykulil oči Babačan, „Rozbiješ se na padrť“.

„A kdyby náhodou ne, roztrhají tě nemrcouši“, ukázal Vesta na pableskující meč, „Na krvavý cáry tě roztrhají...“.

Fenx s drzým výrazem pokrčil rameny. Mělo to asi znamenat, že si věří.

„Můžeme se stáhnout zpátky a zkusit to jinde“, mávl Grub lucernou směrem zpět.

„Jo“.

* * *

Otakárův meč potměněl asi padesát sáhů od místa, kde prve stáli, ale Nif zavelel pokračovat ještě sto sáhů dál. Tam se Fenx navázal na lano a vyšvihl se na okenní římsu.

„Držte to pevně“, prohodil Šedovan směrem k Nifovi s Darghazem, kteří se zapřeli

o stěnu chodby a jali se odvíjet lano tak, aby případný kudůkův pád tolik nebolel.

Jen co se Worna vyšvihl na strmou skalní stěnu, smekly se mu prsty, spadl o dva sáhy níž a praštil se o skálu. Druzi jej vytáhli na římsu.

„Nějak se mi to šmejklo“, zazubil se Fenx a vyplívl krvavou slinu.

Namísto aby snažení vzdal, vylezl na stěnu znovu. Drobné nožky zmizely na skále nad oknem a oba barbari pomalu odvíjeli lano. Borůvka upozornil, že v protější horní řadě oken se objevily popelavé lebky kostlivých lučištníků. Vzápětí kolem okna prolétlo Fenxovo tělo, ozval se náraz a bolestné vyjeknutí. Darghaz s Nifem zkrvaveného kudůka vyvlekli nahoru a vtáhli dovnitř.

„Jsem dneska nákej rozvrklanej“, sykl Worna.

Přidrlost z jeho hlasu zcela zmizela. Měl rozbité čelo a krvavé prsty na rukou.

„Zase jsou nad náma...“, odušil Otakáro Vesta.

Po čepeli jeho meče mdle světélkovaly výrony indukované energie. Někoho napadlo, že ti kostlivci naproti dávají nějakým způsobem kostrounům v chodbě nad družinou najevo, kde se kumpanie nachází. Nurnští se rozhodli pro úhybný manév. Přesunuli se ještě stovku sáhů v původním směru, potom se otočili na podpatku a rychle se vraceli zpět s tím, že pod okenními římsami se vždy snažili proplížit a uniknout prázdným pohledům očních důlků lebek. Jenže brzy Otakárův meč opět zaregistroval nemrtvé. Nurnští si to nedokázali vysvětlit, brali to tedy jako holý fakt.

„Já to všechno vidím nějak černě...“, posteskl si mnohoznačně nevidomý kouzelník.

Druzi se dohodli na novém plánu, který byl postaven na povážlivém nešetření s Ieronýmovou magií, jíž se podle kouzelníkových slov začínalo nedostávat. A podnikli znovu úhybný manév. Tentokrát si dávali obzvláštní pozor, aby je při plížení pod okny neprozradila jakákoli drobnost, byť jen

naditý a neuspořádaný batoh na zádech. Ieronýmus opustil formaci, odešel chodbou ještě asi o padesát sáhů dál a vykouzli bulvu, kouzlo, jež úspěšně využil při průzkumech u Chodůrské pevnosti. Kouzlo energeticky nákladné, tedy značně vyčerpávající. Když neviditelné magické zhmotnění dolevitovalo o patro výš, vnuklo Ieronýmovi obraz výšece prázdné chodby osvětlené denním světlem. Teď už byl připraven provést hyperprostor a shodit druhům dolů lano s kotvíčkou.

„A kurva...“, sykl kouzelník, když si uvědomil, že si lano zapomněl vyžádat.

Zoufale zamával směrem k Nurnským. a ti pochopili, že došlo k nějaké komplikaci. Vyběhli tedy za kouzelníkem.

Ieronýmovi bylo jasné, že se Nurnští opět prozradili a na nějaké navazování lana nezbude čas. Chtě nechtě došlo tedy na opět magii. Čarodějný transfer Nifa, Otakára, Darghaze a Fenxe, jednoho po druhém. Ty, jen co se zhmotnili o patro výše, okamžitě přivítala sprška kostěných šípů. Vyřítli se do temnoty chodby, hotovili do formace a čelně zaútočili na skupinu kostlivců přezbrojujících na meče.

Že je o patro výš po boji, došlo zbylým druhům, když se ve skalním okně objevilo rozkomíhané lano. Babačan vylezl jako první, hobitího druida následoval zručný opičák. Grub lézt odmítl, připadalo mu to zbytečně riskantní. Ieronýmovi nezbylo, než obětovat další porci magie. A taktéž na sebe.

Radost ze shledání a obsazení horní chodby netrvala dlouho. Od severního ústí se přiřítla masa nemrtvých. Tak tak stihl Otakáro Vesta přechýst alchymistický svitek s ochranným kouzlem. Nebýt toho, mohlo vše dopadnout hůř. Ve změti zapáchajících těl pyrofor zcela správně zmerčil ghúly. Nemrtvé Nurnští ustíleli, ale alarmujícím faktem bylo, že přišli o celý bojový pilíř družiny. Darghaz i Nif podlehl ochromujícím úderům ghúlich pařátů a zhroutili se k zemi. Nebýt neviditelné, leč účinné ochranné krusty, padali by další a další.

„Myslím, že šťastný okamžik jsme si už vybrali do samého dna“, ucedil varovně Otakáro, když se skláněl nad nehybnými těly barbarů.

To samé si uvědomovali i ostatní a vítězná euforie se nedostavila. Nevyzpytatelnost ghúliho ochromení Nurnské děsila, byla to nepredikovatelná proměnná, jejíž účinky přicházely náhle a bez varování. Její následky mohly být potom pro kumpanii drtivé a smrtící.

„Pronásleduje mě nutkavá otázka, jestli už vážně nenastal čas zapojit do toho gwendarronskou armádu“, ozval se mírně hystericky fatalista Grub.

„Zašijem si rány a pudeme dál“, zachroptěl Nif, který se pomalu sbíral z podlahy, „Ale dál pudeme, až se na to vyspíme“.

„Felčar!“, sípal barbar Darghaz, „Potřebuju felčara...“.

Babačan Borůvka vytáhl z batohu jehlu, dratev a krabičku s páchnoucím hnědotmelem.

Nurnským ubývaly síly i užité prostředky, ale pořád převládalo těžko pochopitelné odhodlání drát se dál. Pohybovali se na hraně, dost možná dávno za hranou toho, co si sedmero mužů ve zbroji může dovolit ukousnout. Ale kyselé jablko váhavě sousto za soustem žvýkali dál.

Vůdce rozhodl o rozbití ležení tady a teď a rozdělil hlídky. Spánek ve vlhkých chodbách ale neměl mít dlouhého trvání. Grub a Fenx, kteří drželi první vartu, zmerčili daleko vpředu u jednoho ze skalních oken pohyb. Příznačně rozkomíhané siluety nemrtvých, než je znovu pohltila temnota štol, táhly bezesporu směrem k nim.

„Ustřílíme je, nebo pobijem?“, sykl Fenx Worna a nabil kuši.

„Zešilels?“, zděsil se trpaslík Grub, „Tohle je práce pro barbary“.

A jal se kopat do vůdce a nahlas chrápajícího Darghaze. Zatímco Fenx vysvětloval, že se blíží nemrtví, vůdce zatřepal

Otakárem Vestou.

„Co je?“, zaskuhral nevrle alchymista.

„Táhnou se kostrouni...“.

Otakáro si ledabyly upnul řemínky na zbroji a čapl kuši. Barbari už netrpělivě vyčkávali. Na noc se z brnění nesvlékal ani jeden z nich. Pohodlný spánek takřka neznali. Útočná formace byla typická. Dva bijci vpředu krytí dvěma střelci. Muži vyběhli vpřed a brzy se srazili s nemrtvými. Skupina nemrtvých byla nepočtená a brzy byla do jednoho pobita. Bohům žel mezi kostlivci se vyskytovali i ghúlové a jeden z nich opět zchromil barbara Darghaze. Ten ani nestačil zařvat bolestí a zdřevěněl mu jazyk. Údy mu vypověděly službu. Bezvůdný barbar byl spolubojovníky odtažen do ležení. Jeho vlečené tělo zanechalo za sebou tlustou krvavou čáru. Vůdce Nif shledal Darghaze nepoužitelným a pro zjevné příčiny jej omluvil z hlídky.

„Dochází nám střelivo, vůdče“, postěžoval si Fenx, „Už nemám v toulci skoro nic...“.

Nif bezradně pokrčil rameny. Nurnská družina se znovu uložila ke spánku a hlídky se opřely zády o vlhkou zeď.

Kumpanie byla opět na nohou, táhla dál. V křížení chodeb strážnice, která kryla protilehlou bránu Rmutného úžlabu, se druzi dostali pod ostrou palbu. Zasypala je sprška tříštivých kostěných šípů, vydávajících za letu nepřijemný šelestivý zvuk. Nurnští se tlačili vpřed a palbu opětovali. Nad pobitými skelety si znovu s ulehčením oddechli, jako by to byla poslední tečka za meziřečskou výpravou, ale všímavý Fenx Worna upozornil, že tam v dálce chodby pableskuje zelenkavý přísvit rozkomíhaných pochodní.

„Dou po nás!“, odušil Grub, „Tak to už jsme vopravdu v prdeli“.

„Ba ne“, zavrtěl hlavou Babačan Borůvka, „Tyhle dou naopak vod nás... A řek bych, že sou tři... a že dou varovat svýho pána...“.

„No tak to jsme v prdeli tuplem!“, ucedil skrze zuby trpaslík.

„Do nich!“, zařval Vesta, když se k tomu Nif Bouřlivák neměl.

Nurnští vyběhli vpřed a zanedlouho pobili tři kostlivce ve zbrojích.

„Co tam před náma asi tak může bejt?“, otázal se kudůk Fenx, „Co myslíte?“.

„Jistá smrt“, odvětil zachmuřeně Grub a zamračil se ještě víc, „Je načase to votočit. Myslím to smrtelně vážně“.

„Ba, ba“, pravil Ieronýmus, „Zahrávat si s vohněm se nevyplácí. Vohně je dobřej sluha, ale věru špatnej pán...“.

„Ale něco tam je a my bysme to měli vobhlídnout“, řekl Babačan.

Svou teorii o Kaerstazích si nechal pro sebe. Od té doby, co s ní mezi družiníky neuspěl, se o těchhle věcech mluvit nahlas zdráhal. Toužil požívat vážnosti, nikoli neustálých úšklebků.

„Vobhlídnem to“, rozhodl vůdce Nif, „Ale až zejtra. Dneska tady někde přespíme“.

Družina rozbila ležení u strážnice a spolubojovníci si mezi sebou rozdělili hlídky. Otakáro Vesta vybalil kahanec a složil alchymistickou soupravu. Řekl, že jestli se půjde dál, bude to potřeba podpořit magicky. A tedy je na něm, aby se postaral.

Nif ulehл na zem s batohem pod hlavou.

„To se ani nesvlíkneš z plátů?“, zdvihl obočí Grub.

„Ne...“.

„Von se v terénu nesvlíká nikdy“, žaloval Ieronýmus, „Aspoň teda za ten čas, co se s váma táhnu“.

„To brnění, vůdče, zahod“, ozval se od skleněných křivulí a měděných trubiček pyrofor Vesta, „To brnění tě totiž jinak dozajista zabije“.

Vůdce nesouhlasně zavrčel.

„Ty bys někdy možná moh mň mluvit, Otakáro“, ozval se Ieronýmus rozbalující houni.

„Tak já že bych měl mň mluvit?

Já!? Mě byste, vy volové, měli na rukouch nosit. Mně byste měli postavit pomník!“.

Vydutý most

Široká chodba p o mnohahodinovém úmorném pochodu dovedla Nurnské na čerstvý vzduch na kraj soutěsky přepažené vysokou kamennou zdí. Úzkým průzorem nad hlavami druzi zírali na bezhvězdné noční nebe. Pršelo. Soutěsku rozechvíval dunivý hukot. Grub učinil pár kroků vpřed a důlní lucerna osvětila bytelná dvoukřídlá vrata, nad nimiž se skvěl nápis z kostí. Vydutý most.

„Co ten zvuk, u všech diblic zavšivenejch, může znamenat?“, otočil se na kumpány trpaslík.

„Řek bych, že je to řeka“, odušil Slepec, který se mezi svými holedbal nejbystřejším sluchem.

„Co teďko budeme dělat?“, změřil bezradným pohledem výšku zdi Babačan Borůvka.

„Nechte to na mně...“, nabídl se Fenx a rozvinul lano s kotvíčkou.

Bylo hned vidět, že tohle nedělá poprvé. Svižně metl kotvou vzhůru, zaklesl a doslova vyběhl po zdi. Onedlouho zase plavmo sklouzl dolů. Když pevně doskočil v dosvitu Grubovy lucerny, rozezněl se kdesi za zdí zvon.

„Jsou tam kostlivci. Vozbrojený...“, zašťoural se kudůk nejistě v uchu, „Všimli si mě...“.

Otakáro Vesta hrábl do postranní kapsy batohu a vytáhl píšťalku. Zvon vyzváněl jako divý.

„Tak to už nám tady schází jenom flašinet“, postěžoval si kdosi.

„Flašinet jsem nechal doma...“, odvětil Ieronýmus.

Vesta zapískal a kdesi za vraty bouchlo o zem břevno. Nif pochopil a strčil prsty do škvíry mezi veřejemi. Potom zatáhl. Priskočil Darghaz a vůdci pomohl. Nurnští se srotili do bojové fiormace.

* * *

Nif Bouřlivák přetáhl posledního z ozbrojenců přes záda a srdce zvonu na primitivní zvonici, tvořené čtyřmi ztopořenými kůly a vížkou, přestal bít. Kostlivec se bez odporu svezl po laně a s nepřírozeně prolomenou páteří zůstal nehybně ležet. Sřet s ozbrojenými kostlivci byl krátký, ale drtivý. Darghaz málem přišel o život a vypadal, že je na pokraji sil. Nahlas to sice neřekl, ale v jeho bolestném pohledu se zračila jasná otázka, zda už nenastal čas otočit se na patě a definitivně odtud zmizet. Vůdce se se svým odhodláním začínal neúprosně ocítat v menšině, ale vůbec si zmíněnou skutečnost nepřipouštěl. Soustředil se na jediné - na to, co se nachází před družinou. Cesta se před Nurnskými mírně zvedala, lemovaná vysokými rantly. Odkudsi zpoza z hlubin přicházelo burácení řeky. Liscannořané tušili, že se jedná o počátek mostu. Za zády měli otevřenou bránu v bytelné hradbě a dvě prázdné strážní věže.

Nif odplivl krvavou slinu a vyrazil k mostu.

„Dál nejdou“, sykl Darghaz, „Alespoň ne, dokád nebudu vědět, co tam před náma je...“.

Ani ostatní druzi se neměli k tomu odhodlaného vůdce následovat.

„Pošlu vopici na průzkum...“, křikl nahlas Ieronýmus.

Nif se otočil na patě a minul se s opičákem, pelášicím vpřed. Nurnští shodili batohy z ramen a ukryli se před deštěm pod zvonici.

* * *

Ieronýmus pod zmrtvělým zvonek popisoval obrazy vnukané opičákem běžícím po hraně mostu. Kamenný most se jevil být vysoký a klenutý. Na hradbení stály bílé kamenné sochy v nadživotní velikosti. Animalio vnímalo jejich olbřímí siluety. Někde pod mostem, dole v hlubinách, se v odrazu měsíce leskly rozvířené a zpěněné vody horské řeky. Jinam tam v naprosté temnotě nebylo vidět nic. Řeka ale opičáka,

respektive jeho stvořitele a pána, nezajímala. Zajímalo jej to, co je za mostem samotným. A za mostem se tyčily hradby bytelné fortifikace.

„Je tam nějaká pevnost“, řekl Ieronýmus, „Ale nikde nevidím žádný světlo“.

„Jdem tam?“, obrátil se Fenx na vůdce.

„Zešilels“, houkl Grub, „Co myslíš, že mělo znamenat to bimbání na zvon!?“.

„Myslíš jako poplach?“.

„Myslím jako poplach“.

„Jdem tam“, přikázal Nif, „Darghaz ať se stáhne na vocas“.

Nurnští tiše kverulovali nebo zarytě mlčeli. Ale šli. Bylo to lepší než zoufale se krýt pod zvonici před deštěm a dohadovat se o všem možném. Pohyb tuhle proklatou záležitost posouval vpřed. Že na ramenou soch utonulých v temnotě mimo dosah světla sedí velcí ptáci, toho si gwendarronští hrdinové všimli, až když vzlétli. Otakárovi pableskoval meč, ale rozechvění své zbraně přičítal nemrtvým strážím skrytým za hradbami. Nemrtví ptáci na Nurnské, stoupající po mostě vzhůru, zaútočili. Nurnští ucítili mrtvolný puch a zaslechli ostrý hvizd větru prolínajícího prostomasým žebrovlm hrudních košů a ošubrovanými perutěmi. Nastal boj o holý život nasycený nervydrásajícím zvukem praskajících kostí. Po chvíli tanec mečů ustal. Darghaz se sesul do dřepu a opřel se o zeď mostní hrany. Byl bílý jako křída a nemluvil. Babačan Borůvka mu na nejšerednější rány napatlal hnědotmel a začal mumlat nějaké zařkávání. Grub posvětil lucernou na podestu olbřímí skulptury. Přes kamenné zábradlí stejně jako naprostá většina družiny nedohlédl a beztak by nejspíš skrze tmu nic nezahlédl. A ti vysocí z mužů, čítající vlastně jenom barbary, měli svých starostí dost, než aby zkoumali tmavé siluety okolních panoramat. Vrátil se opičák a čenichem zaňuchal slepému kouzelníkovi v křtici slámovitých vlasů. Domáhal odměny. Toužil podrbat.

„Je tady napsáno Lisdren“.

„To je všechno?“, zeptal se Fenx.
„Jo, všechno. Říká vám to něco?“.
Druzi pokrčili rameny.

„Dem dál“, zavelel vůdce, když druid nad sesutým barbarem domumlal.

Darghaz byl schopen toporně vstát, ale řeč se mu rozhodně nevrátila. Bylo vidět, že mele z posledního. Ani vůdci nebylo do smíchu, ale o to více se zatvrdil. Cloumal jím vztek, útroby se mu otfáslas hněvem, hrozícím vybuchnout. Kumpanie došla do půli, na hřeben klenutého mostu.

Na světlo v dále pod hradbami upozornil ten, jehož hlava se jako první vyhoupla nad nejvyšší bod mostu. Nurnští se zastavili a zírali na vrata vzdáleného opevnění, která ozařovala pochodeň. Ano, někdo tam kráčel, někdo s pochodní v ruce. Vrata se zdála být pootevřená, minimálně tam zela škvíra, jíž se hobit protáhl. Musel to být hobit, možná kudůk. Osoba nikoli nemrtvý, ale živá. Nemrtví ve tmě svítit nepotřebují. Jak se neznámý vzdálil od brány do fortifikace, znovu pohltila temnota, stejně jako bílé zdivo hradeb. Pevnost byla nižší než prudce se zdvihající stěny okolních skal, takže nebylo možné ani odhadnout její rozlohu a tvar, natož cokoli dalšího.

„Blíží se to, jde to k nám...“, řekl Babačan Borůvka.

Otakáro Vesta přiložil k oku okulus.
„Je to hobit...“.

„Čuju zradu...“, odušil kudůk Fenx Worna.

Nif pohlédl na Darghaze a ten odevzdaně přikývl.

„No jo, už du...“.

Barbaři běželi přikrčení každý po své straně mostu, pár kroků za nimi hopkal opičák. Když už neznámému hobitovi takřka viděli do tváře, tedy nebyť kapuce stažené do čela, vyrazili vpřed. Proradný hobit levou rukou pevně přimyká k hrudi podezřelý předmět. Barbaři máchlí čepelemi, Darghazův meč projel masem. Pod úderem Nifova kladiva hobitova hlava částečně ztratila tvar a jeho tělo sebou třísklo o zem jako pytel hadrů.

Pochodeň se odkutálela stranou. Něco bylo špatně. Hrozně špatně. Nif zdvihl hořící pochodeň a posvítíl na to, co zbylo z hobitovy tváře. Potom zalapal po dechu.

„Dyt' to není žádnéj hobit...“, zabručel Darghaz, „Dyt' je to malý dítě... Vlastně bylo...“.

Byla to malá, asi devítiletá dívka. Stále svírala velkou panenku z hadrů. Hady byly fialové a panna na barbary zírala velikýma bílýma tázavýma očima. Ieronýmova opice dívku očíchala a přičichla i k fialové panně. Barbaři v zádech zaslechli šouravé kročeje Nurnských. Druid Borůvka posvítíl oběti do zdeformované, krví zbrocené tváře.

„Ted' jsme dočista vodkecaný“, postěžoval si Grub, „Zabili jsme někomu dítě...“.

„Proč jste jí, u všech bohů...“, vyvalil Babačan oči zvlhlé deštěm.

„Mysleli jsme, že je to hobit...“, pokrčil rameny Nif Bouřlivák, „Že má třeba bombu nebo něco takového...“.

Fenx Worna se vyhoupl na zábradlí mostu a upozornil, že mimo burácení vody slyší i úderý o kámen. Zvuky podobné těm z Rmutného úžlabu.

„Něco tam dole je“, upozornil a mrštně přeběhl na druhou stranu.

Tam si všiml velice hluboko světla, možná z lucerny. Stoupalo velice pomalu a klikatě směrem vzhůru. Ihned o tom zpravil své druhy.

„Jdem tam...“, rozhodl vůdce Nif.

„Myslíš, že to je dobrej nápad?“, zeptal se Ieronýmus, „Já jen jestli není na místě rozvaha...“.

„Jdem tam, sem řek“.

Nurnští vykročili, ale zanedlouho je zarazil výkřik od pevnosti. Hrubý chrčivý výkřik, aby zastavili. Varovné zvolání se zopakovalo.

„Leda tak hovno“, zamumlal si pod vousy Nif Bouřlivák.

Už to v něm zase vřelo.

Nurnští s tasenými zbraněmi došli

až k poslednímu sousoší mostu, než je přeci jen něco přinutilo zastavit. Před branami pevnosti náhle vyšlehl ze země pás ohně, stěna z plamene. A za ní bylo zjevné, že se otevírá brána.

„A je to tady“, utrousil Grub, „Jsme tam, kde sem celou dobu říkal, že budeme...“.

Ieronýmus strnul. Zdálo se, že čaruje. Ohnivá stěna vzápětí, až na linii malých plamínek, takřka vyhasla a odkryla hordu ozbrojených kostlivců. Tři z nich seděli na koních. Otakáro Vesta tak tak stihl vyvolat ochranu před nemrtvými, ale byl si dobře vědom, že proti jezdcům na koních nemusí bariéra obstát. Nemrtví se hnuli vpřed, v jejich zádech znovu vyšlehla stěna plamene. Tentokrát však oheň vzplál uvnitř fortifikace, těsně za otevřenými vraty. Střelci zahájili okamžitou palbu. Vestův předpoklad se naplnil. Tenký magický prstenec pod náparem zanedlouho povolil. Nepřekvapilo jej to, tohle už zažil tam v Chodůrské pevnosti. Nicméně druzi získali alespoň čas většinu z dotírajících kostlivců pobít či vážněji zranit. Zbytek nemrtvých prorazil. A Fenx zařval, že v zádech mají Nurnští další nepřítele. Ieronýmus instruoval opici, a když ta mu posléze vnukla děsuplný obraz čtveřice po zuby ozbrojených skeletů, pochopil, oč se jedná. Někdo jim ty nečisté tvory posílal do zad teleportovacím kouzlem. Slepý kouzelník usoudil, že to bude někdo z těch kostlivých jezdců, kteří čněli nad sšikovaným hroznem Nurnských. Opičák Ieronýmovi vnukl obraz padajícího Darghaze, mizícího v shluku zápasících těl. A tak se Flašinetář rozhodl. Provedl hyperprostor nazdařbůh. Tam, kde tužil, že by mohlo být relativně bezpečno. Tam za stěnu z ohně. Do útrob pevnosti.

Jen co se Ieronýmus zhmotnil uvnitř, pochopil, že krutě chyboval. Slepé oči mu nedokázaly zprostředkovat víc, než nedozírnou temnotu, ale nemrtvé zcela zřetelně cítil v těsné blízkosti. Stihl vyslat opičákovi zoufalý signál, než jej něco prudce strhlo k zemi a zavalilo.

Nemrtví tam před branami

umdlávali. Po mostním zábradlí proběhla rezavá opice a mohutným obloukem vskočila do plamenů.

„Je po něm“, křikl Babačan.

„Po kom, u všech bohů?“, vyštěkl Fenx a stiskl spoušť.

„Po vopičákovi. Pozřel ho voheň...“.

Kostlivec kouzelníka zalehl a snažil se jej znehybnit. Druhý seskočil na zem a chytil Ieronýma za nohy. Zkoprnělému kouzelníkovi najednou v mozku vyvstal obraz sebe sama mordovaného dvěma ozbrojenými kostlivci. Došlo mu, že se jedná o animáliův vjem a že opice je tady. Další kostlivci v uniformách a plné zbroji seděli v sedlech kostlivých koní. Čekali na rozkaz k útoku. Odporně zapáchající koně tvořili pŭlkruh. Dva oři stáli volně bez jezdců. Kostlivec ležící kouzelníkovi na hrudi se napřáhl k ráně. Železná rukavice čpěla smrtí. Opičák vyskočil a přilhl se kostlivci na lebku. Ieronýmus zavřel oči a soustředil se. Ted' anebo nikdy. A čekal ránu a zvuk třštící se kosti. Poslední zvuk, který v životě uslyší. Myslel si, že smrt jej dostihne jindy a za jiných okolností, ale nakonec se zdál být smířený s tím, co se stane.

Slepý Ieronýmus se zhmotnil blízko místa, kde stál tehdy, než se rozhodl pro teleport, jenž jej málem stál život. Okamžitě se instinktivně schoulil do kloubíčka.

„Ty žiješ!“, výskl radostně Babačan Borůvka, pod jehož úderem se poslední z kostlivců rozpadl na samostatné shluky kostí a vyschlých chrupavek.

Druhá strana skrumáže, tedy přeskupené torzo původního čela družinové formace, podetla přední nohy kostlivého oře a jeho jezdec se sesul na zem. Tam jej dostihly šipky z Fenxovy a Otakárovy kuše. Z plamenné stěny vylétla ohnivá koule a před dopadem zhasla. Potom celá dýmající vyskočila na zábradlí, odrazila se od podstavce sochy a dopadla vedle Ieronýma. Dýmající koule roztáhla chapadla, kouzelníka objala a vystrčila růžový jazyk, kterým Slepce

oblížla.

„Tys to přežil, kamaráde!“, zajásal Ieronýmus a pohladil animalia po spečených chlupech.

Borůvka se sklonil k bezvládnému Darghazovi v očekávání nejhoršího.

„Průzkum proveden!“, hlásil šťastný kouzelník, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Dejchá, ale dejchá dost mizerně“, hlásil druid.

„V pevnosti je plno uniformovanejch jezdců... Na takovou sílu nemáme...“.

„Fenxi, pomoz ho Babačanovi bafnout!“, zavelel vůdce, „A ustupujeme nahoru“.

Kumpanie se stáhla až za hřeben mostu a ti, co zůstali bojeschopní, se radili, co dál. Babačan Borůvka zatím prolil Darghazovi hrdlem lektvar a propleskl jej z bezvědomí. Barbar těžce oddechoval a snažil se pochopit, co se přihodilo. Ieronýmus, dřepící vedle něj a drbající opičáka pod bradou, podotkl, že příště už tady dozajista někdo skape. Nepřítel se ale neobjevil.

„Vybrali jsme si víc, než je zdrávo. A to se nutně musí vybalancovat...“.

Darghaz sykl bolestí, jak mu Babačan do rány zabodl jehlu s dratví.

„Drž, příteli barbare, jan pěkně drž. Ten rozšklebenej šlic se musí pořádně stáhnout...“.

A plívl mu do rány rozžvýkaný hnědotmel. Grub druidovo snažení s odporem sledoval. Potom se zdvihl a přečetl nápisy na protilehlých podstavcích soch, které se nad nimi zdvihaly k nebi.

„Gnach a Chadur...“, přelouskal trpaslík slova, jež mu nic neříkala.

* * *

Vartující Fenx, vleže shlížející k plameny osvětlené pevnosti, upozornil druhý, že v okně pravé strážní věže někoho zahlédl. Otakáro vyňal okulus a oznámil, že je tam po zuby ozbrojený muž. Nemrtvý. Zpod zdobené přilby mu svítila bílá lebka. Pyrofor nabyl přesvědčení, že družina konečně došla do cíle.

Tohle musel být samotný pán kostlivců, ten, co má tohle všechno kolem na svědomí.

„Pánové, myslím, že přišel čas“, řekl hobit a začal se přehrabovat v torně.

„Čas na co?“, zeptal se Fenx Worna.

„Na tohle, Šedovskej. Právě na tohle...“, odvětil hobit a ukázal mu podlouhý oválný předmět.

„Co to je?“.

„Semka se strčí doutnák, pěkně takhle... A pak se to zapře tadyhle vo baťoh... A namíří...“.

„Vejbušnina?“.

„Třaskavina, chlapče...“, odvětil alchymista, „Přesněji řečeno rachejtle...“.

„Bude to velká d'aha?“, otočil se k Vestovi Nif Bouřlivák.

„Kurevsky velká d'aha... Tohle jsem si připravoval na speciální příležitost... A ta, hádám, konečně nastala. Takže se radši pár kroků stáhněte...“.

Nif se odplazil dál od nebezpečného předmětu, Fenx vůdce ne zcela ochotně následoval. Ale Otakáro prostě nedal jinak. A potom pyrofor naposledy zkontroloval okulusem okno věže a ujistil se, že cíl tam pořád stojí. Křesl, zažehl doutnák a zalehl. Rachejtle zasyčela a v křivolaké trajektorii vystřelila vpřed. Ozvala se detonace a když se rozptýlil dým, ukázalo se, že okno ve věži je dvakrát tak velké a muž je pryč. Pod věží se válela suť. Otakáro Vesta byl přesvědčený, že tohle pán kostlivců nemohl přežít. Fenx se vyhoupl na mostní lemovku a uznale pískl. Potom si všiml světýlka vlevo, které se pohybovalo po černočerné stěně propasti, padající pod pevností strmě někam hluboko k vodní hladině. Sledoval jak světýlko stoupá. Požádal Otakára o okulus a ten mu jej ochotně podal. Fenx Worna si zařízení přiložil k oku. Chvilí tubusem šerموval ze strany na stranu, než konečně ustrnul. Pátral ve tmě po světelném bodu a našel ho. Světlo stoupat přestalo a pozvolna se vytratilo v křoviscích skalní plošiny.

„Je tam nějaký hobit s lucernou a s pytlem“, řekl kudůk, když vrátil trubku zpátky

pyroforovi, „Vlastně možná další dítě“.

„Dítě?“, zdvihl obočí Nif.

„Jestli je tam další dítě, měli bysme ho vodlapit“, pravil Otakáro, „Ne jako předtim...“.

„Kde je to dítě?“, zeptal se vůdce, když vyhlédl přes okraj zábradlí.

Žádné světlo nezahlédl.

„Tam vzadu v té tmě jsou nějaký křoviska“, odvětil kudůk, „Dítě zmizelo v křoví“.

„Deme si pro něj...“, rozhodl Nif Bouřlivák.

Grub výmluvně vyvalil oči k nebi. Ani Ieronýmovi se nechtělo. Oči měl nevidomé a přikryté šátkem, ale kdyby mohl, valil by je taky. Darghaz se pomalu bolestivě zdvihl na nohy. Babačan Borůvka zapošil ránu a odkousl dratev.

„Příště sebou necukej, když tě drátám...“.

„Říkám, že deme...“, zopakoval vůdce družiny a vykročil. Fenx seskočil z mostního rantlu a s nabitou kuší se vůdci postavil po bok. Otakáro nahodil na záda batoh a kráčel za nimi. Druzi mlčky překročili mrtvolu dítěte. Potom rozbité kosti kdysi oživlých koster. Sešli až na konec mostu. Kus od nich v otevřené bráně pevnosti hořela plamenná zeď. Jinak vládlo všude ticho. Otakáro vytasil meč. Meč ponuře žhnul. Hobit zdvihl varovně zbraň a pohodil k ní hlavou. Opice si toho všimla a vnukla svému stvořiteli zcela konkrétní vidinu pyroforova výmluvného gesta.

„Jsou tady za zdí. Tucet kostrounů na koních“, řekl Ieronýmus, „Až to zhasne, vyskočej po nás...“.

„Snad to nákou dobu hořet vydrží...“, procedil skrze zuby barbar Darghaz.

Tělo jej bolelo jako kdyby ho lámali v kole.

„Kde je to dítě?“, zeptal se Babačan.

„Někde tam...“, mávl neurčitě do tmy Fenx Worna, „Možná se tam skovává. A jestli se skovává, tak ho takhle potmě asi nenajdeme“.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*